

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№4 (103)
КВІТЕНЬ
2013 РОКУ**

Микола Синюк
Перший заступник
старшого єпископа ЦХВЕУ

ПІЗНАННЯ БОГА

Девіз нашої конференції — «Зростаємо в благодаті і пізнанні» — дуже актуальний. Роздумуючи над ним, я спробував порівняти двох слуг Господніх, двох апостолів, які, на мою думку, — повна протилежність.

Один — рибалка, спеціаліст з лову риби, який навіть Христу міг сказати: «Наставнику, цілу ніч ми працювали і не вловили нічого. Але по слову Твоєму укину невода».

Другий — людина високого інтелекту, високого польоту думки, філософ, який сам про себе говорив, що був першим у виконанні Закону.

Але з точки зору пізнання і богопізнання ці двоє людей, такі протилежні, на перший погляд, мислили однаково. Петро писав: «... благодать вам та мир нехай примножаться в пізнанні Бога й Ісуса Христа, Господа нашого! Усе, що потрібне для життя та поможности, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покинув нас славою та чеснотою...» (2Петр. 1:3). І далі апостол продовжує: «Бо коли це в вас є та примножується, то воно зробить вас нелітними ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа» (2Петр. 1:8).

СТ. 2

ПАСТОРИ ВЧИЛИСЯ ЗРОСТАТИ РАЗОМ

Небувало ще-дра на сніг весна, попри всі побоювання організаторів, не завадила проведенню конференції. 27-28 березня у Пуці-Водиці зібралися 360 пасторів і єпископів з усіх куточків України, щоб підсумувати роботу братства за 2012 рік, разом прославити Господа і збагатитися Словом.

Відкриваючи зібрання, яке проходило під девізом «Зростаємо в благодаті й пізнанні», старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко побажав: «Нехай у цьому спілкуванні буде благодать. Принесемо радість нашому Небесному Батьку».

Про те, що тішить Господа, — про любов між віруючими різних поколінь говорив гість, стар-

ший єпископ Союзу вільних церков ХСВ Василь Райчинець. Він згадав про молодь, яка часто має добре бажання, щоб будувати щось нове і велике, але без досвіду старших поколінь це не завжди вдається.

«Якщо подивитись на духовну мозаїку України, плакати хочеться, — ділитися переживаннями Василь Федорович. — Але яке благословення,

коли бачиш церкви, де сивочеолі покоління розуміє молодь. Там, де протягнута рука дружби, Бог робить чудо».

Єпископ навів як приклад синів пророчих, які, опинившись у проблемі, одразу звернулися до Єлісея, і за словом пророка загублена сокира сплила на поверхню води.

СТ. 2

«МАЄМО ЗВАЖАТИ НА ДВІ СТОРОНИ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ»

Старший єпископ Церкви ХСВ України Михайло Паночко після повернення зі столиці Бельгії розповів про деталі зустрічі представників ВРЦіРО із Єврокомісаром з питань розширення і політики добросусідства Штефаном Фюле. Високопосадовець відзначив, що із делегацією релігійних діячів такого рівня зустрівся вперше. А ще додав, що люди, які визнають над собою владу Божу, особливі, бо мають почуття відповідальності. Тому еврокомісар висловив зацікавлення думкою учасників делегації щодо інтеграції нашої країни в Євросоюз.

Від імені християнських Церков України виступив предстоятель УПЦ КП патріарх Філарет, який висловив думку про те, що прагнення українського народу сьогодні спрямовані не на схід, не в Митний союз, а в Євросоюз, — розповів Михайло Паночко. — Людям подобаються європейські цінності щодо правосуддя, економічного добробуту і свобод. Але є речі, які нас насторожують, і істосуються

вони питань моралі (мається на увазі визнання одностатевих шлюбів). Ми не можемо погодитися з тим, що Європа, яка побудована на християнських цінностях — таких, як чесність, справедливість, віра, порядність, милосердя, доброта, свобода, сьогодні поволі ці цінності відкидає.

Штефан Фюле відповів, що у плані моралі йому також подобається не все те, що відбувається в країнах Євросоюзу. З другого боку, він зазначив, що має інформацію про чергові приклади так званого вибіркового правосуддя в Україні. Тому висловив свою стурбованість порушенням прав людей у нашій країні. За словами Єврокомісара, він прагне, щоб Україна стала не просто асоційованим, а дійсним членом Євросоюзу. Однак приклади вибіркового правосуддя насторожують, і це може стати перешкодою подальшій євроінтеграції.

На зустрічі також виступили головний рабин України Яків Дов Блайх та Глава УГКЦ Святослав (Шевчук).

www.chve.org.ua

Нещодавній візит делегації Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до Брюсселю у черговий раз показав — на шляху до євроінтеграції ще є перешкоди (насамперед у площині права та моралі), які належить подолати.

Віктор Вознюк
Завідувач відділу освіти ЦХВЕУ

У християнському контексті часто робиться акцент на великі справи. Однак духовність насправді складається, на перший погляд, із дріб'язкових речей. Саме спостерігаючи за ними, ми можемо робити висновок про наш духовний зріст.

Ще одна особливість духовного зросту — в п'ятидесятиріччю контексті часто упускається одна сходинка. Не кожна культурна людина — духовна, але кожна духовна людина насамперед культурна. Про це потрібно пам'ятати завжди. Людина, яка вважає себе духовною, зобов'язана бути культурною і вихованою.

Духовний зріст християнина: ЧЕРЕЗ БЛАГОДАТЬ ДО ПІЗНАННЯ

Що таке благодать? Відповіді на це запитання дають різні. У тому числі і неправильні. Дехто думає, що це щось таке, про що і розказати не можна. Насправді це досить конкретна, а також багатогранна річ. Це величезний Божий подарунок для нас. У протестантському контексті існує правильне його визначення: благодать — це незаслужена милість Божя. Незалежно від нашого служіння і рангу, жоден з нас не

заслужив Божого спасіння, Божої милості.

Але це визначення потребує конкретики. Одному українському фермеру подарували сучасний комбайн «Джон Дір». А там електроніка, з якою він не міг розібратися. І комбайн стояв два сезони, а фермер користувався старенькою «Нивою», яка весь час ламалася. Чому так сталося? Фермеру не пояснили, як користуватися подарунком.

СТ. 3

ПАСТОРИ ВЧИЛИСЯ ЗРОСТАТИ РАЗОМ

Присутніх привітав Іван Русин, ректор Української євангельської теологічної семінарії, на базі якої проходила конференція. Місіонер Асамблей Божих США Пол Піарке висловив своє захоплення свідченнями Божої вірності, що змінює людське життя. Він нагадав історію Естер, яка одного разу почувала слова: «Хто знає, чи не для цього часу ти і досягнула достоїнства царського?» і сказав: «Ми маємо стати, як ця молода жінка: смілива і переконана у Божій вірності та готова до самопожертви».

Місіонер у Тамбовській області Росії Рувим Назарчук, у свою чергу, зазначив, що сьогодні на місіонерській ниві настав важкий час – відчувається кадровий голод. Тому запросив служителів надсилати активну молодь на місію до Росії та інших країн.

Один із спікерів конференції – єпископ обласного об'єднання церков ХВЄ Рівненської області Віктор Боришкевич, зазначив: тільки в єднанні з Богом ми маємо спокій у своєму серці. «Нещодавно у місті Ешвіль в США я бачив готель, збудований із каменів, на яких написані афоризми. І один із них особливо привернув мою увагу: «Скільки зла заподіюють людям проблеми, які ніколи так і не стануться». Це справді так. Тільки віруюча людина, яка перебуває в єднанні з Богом, завжди знає, за що Господь її карає або коли випробовує, і тому не боїться, не переживає, розуміючи, що Бог удо-

сконалює нас на основі нашої віри».

Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко, звітуючи про роботу у 2012 році, зазначив, що на 1 січня ЦХВЕУ налічувала 1548 церков, 191 з них – на стадії реєстрації. Порівняно з минулим роком це на 15 церков більше. Загалом членами наших церков є 108 576 християн, що на 1239 членів більше, ніж торік.

Зросла також частка молоді – більш як на 1300 чоловік (загалом зібрання відвідують 24 234 молодих християн). За рік побудовано ще 16 домів молитви, і на сьогодні в нашому братстві їх функціонує вже 1139.

За кошти Церкви побудували ще один сиротинець і будинок для людей похилого віку, шість реабілітаційних центрів, налагоджено постійне служіння ще у трьох тюрмах.

Однак є й мінуси: зменшилась кількість недільних шкіл (на 7). Загалом сьогодні функціонують 45 375 недільних закладів для дітей.

Перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк, звітуючи про роботу очолюваного ним місіонерського відділу, теж назвав приємні факти. За останній рік місія «Добрий Самарянин» відкрила п'ять місіонерських точок у Чернігівській, Полтавській і Житомирській областях.

Посланці місії «Голос надії» сьогодні працюють у 15 областях України та на точках за кордоном. Всього це по-

над 400 працівників на ниві Божій.

Ведеться навчання студентів-місіонерів, у тому числі на базі Київської семінарії «Благодать і істина», де відкрито нову спеціальність – «фельдшер-місіонер».

Микола Петрович закликав пасторів працювати над трьома «М» – молодь, молитва, місіонерство.

Про Божі гроші відзвітував один із старійшин братства, скарбник Союзу єпископ Іван Андрійович Хрипта.

Про роботу своїх відділів розповіли голова ревізійної комісії Петро Карпов, відповідальний за роботу відділу освіти Віктор Вознюк, за молодіжне служіння – Богдан Левицький, за служіння дітям – Лариса Мурах, за роботу із християнами-підприємцями – Сергій Вінковський, за відділ будівництва – Євген Мельничук.

У форматі відеозвіту презентувала роботу сестринського служіння Людмила Степанченко. Павло Смаль розповів про результати служіння глухим, Анатолій Коренівський – про аудіо-відеослужіння, пастор Олександр Попчук – про євангелізаційну роботу у братстві.

У більшості виступів звучали цифри і факти, за які хочеться сказати: «Слава Господу!» Однак є і проблеми. Про одну з них говорив відповідальний за відділ соціального служіння Рустам Фатуллаєв: «Суспільство нам вдячне за соціальну роботу – лунають подяки від голови Пенітенціарної служби України

за діяльність у тюрмах, у Верховній Раді відзначають... Однак є й інша сторона. Я бачу, що в церкві назріла потреба у реформуванні ставлення до служіння (сьогодні воно охоплює три напрямки: служіння реабілітації, тюремне та служіння дітям-сиротам). На минулорічній конференції йшлося про роботу місії «Агале», яка займається долями сиріт, їй потрібна підтримка, але за рік ніхто з пасторів навіть не подзвонив до місії... Чому? Висновок один: нам треба переглянути своє ставлення».

Про іншу проблему розповів відповідальний за відділ зовнішніх та міжнародних зв'язків братства Юрій Кулакевич. Із вступом у дію змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» Церкви були визнані юридичними особами, а це означає, що право здійснювати державний контроль над Церквою отримали десятки різних служб та організацій. Тому Юрій Петрович порадив пасторам запросити церковних юристів для роботи з документами.

Крім того, ускладнилася процедура приїзду в Україну місіонерів з-за кордону. У переддень конференції стало також відомо, що держава скасувала старий реєстр отримувачів гуманітарної допомоги, отже, тим, хто отримує допомогу з-за кордону, доведеться знову зайнятися «паперовими справами», щоб потрапити до нового реєстру.

www.chve.org.ua

УРЯД УСКЛАДНИВ ВВЕЗЕННЯ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНУ

На гуманітарній діяльності Церков та інших благодійників відчутно позначилась ліквідація Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів. Підставою для цього стало внесення змін до Закону України «Про гуманітарну допомогу», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Законпроект № 10223 був проголошений 16 жовтня без обговорення та без розгляду поданих депутатами поправок до другого читання. Нагадаємо, що аналогічні порушення регламентних процедур мали місце і під час внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

2 грудня повноваження ліквідованої урядової Комісії були передані до Міністерства соціальної політики України, а гуманітарна діяльність релігійних організацій ускладнилася через відсутність належної нормативно-правової бази. Лише 30 січня Кабмін України затвердив новий Порядок реєстрації отримувачів гуманітарної допомоги. Однак не визначив конкретного строку, протягом якого Мінсоцполітики має розглянути питання про визнання заявлених товарів (робіт, послуг) як гуманітарної допомоги.

Як наслідок, отримувачі гуманітарної допомоги в Україні змушені відмовлятися від цих вантажів на користь держави, а закордонні жертводавці втрачають сенс надсилати гуманітарну допомогу українцям.

У зверненні на ім'я Президента України Рада Євангельських Протестантських Церков України наголошує, що така ситуація «створює передумови для затягування розгляду питань про ввезення в Україну гуманітарних вантажів та їх своєчасної доставки до нужденних громадян».

За задумом авторів адміністративної реформи, тепер відповідні рішення прийматиме Мінсоцполітики. Міністр соціальної політики України Наталія Королевська, відповідаючи депутатам під час «Години уряду» у Верховній Раді, підвищеним тоном заявила про посилення державними органами перевірок вантажів на кордоні задля запобігання ввезення контрабанди. Звіт Королевської не знайшов підтримки навіть серед представників провадної більшості.

Незважаючи на запевнення міністра, серед гуманітарних вантажів, які за останні місяці не змогли бути ввезені в Україну через бюрократичні перепони, перебувають видрукувані за кордоном Біблії та інша християнська література. На думку благодійників, це негативно позначиться на належному святкуванні 1025-річчя хрещення Київської Русі.

«15 років кропіткої праці, спрямованої на встановлення й зміцнення партнерських стосунків із закордонними донорами гуманітарної допомоги, взаємодійсини з якими завжди будувалися на принципах законності, абсолютної прозорості та чіткого планування, опинилися під загрозою», – зазначив у зверненні до керівництва країни президент місії «Світло на Сході» Павло Давидюк.

З проблемами зміни порядку ввезення гуманітарної допомоги зіткнулась і Німецька Євангельська Лютеранська Церква України. Її звернення до Мінсоцполітики не допомогли вчасно доставити дитячі подарунки, хоча документи на них були подані ще в листопаді 2012 року. У коментарі для ІПС пастор Андреас Гамбург сказав: «Уже квітень, а різдвяні подарунки для українських дітей досі на складах митниці, оскільки не визнають гуманітарного допомоги. У зв'язку з бездіяльністю влади щодо цієї ситуації, наша Церква буде змушена офіційним листом передати 100 тисяч подарунків уряду, якщо він їх так потребує».

Релігійна спільнота очікує від Президента і Кабміну невідкладних заходів, спрямованих на відновлення механізму оперативного міждомового узгодження, оформлення, розмитнення та ввезення в Україну гуманітарної допомоги.

Микола Синюк

Перший заступник
старшого єпископа ЦХВЕУ

ПІЗНАННЯ БОГА

Як зростати в пізнанні

Апостол Павло пише до колосян: «Через це то й ми з того дня, як почувли, не перестаємо молитися за вас та просити, щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним, щоб ви поводитися належно щодо Господа в усьому догодженні, в усьому добродію ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога» (Кол. 1:9-10).

Апостоли однодумні в тому, що віруючим людям треба зростати в пізнанні Господа Ісуса Христа. Зростати – означає змінюватися. Коли народжується дитя, то ми бачимо, що воно зростає, зі змін, які з ним відбуваються. І чим більша дитина, тим більша відповідальність покладається на неї, тим більше з неї можна запитати.

Тому зріст – це зміна. Серйозні рішення може прийняти тільки доросла людина. Людина, яка зростає в вірі. Бо бувають в церквах люди, яким вже по 60-70, а вони і далі залишаються немовлятами в вірі. Вони не вміють і не хочуть заглиблюватися в пізнання Господа нашого Ісуса Христа і Бога-Отця. До речі, Бог дуже до цього заохочує, навіть каже хвалитися цим.

Слово Боже каже, що коли Мойсей доріс до повноліття, разом з цим зростала і його віра. Бо написано, що вірою Мойсей, досягши повноліття, не захотів називатися сином доньки фараона. Зріла людина може зробити свідомий вибір. А на страждання також потрібно робити вибір. Мойсей вирішив, що краще страждатиме з народом Божим, ніж залишатиметься в царському палаці.

Мабуть, ні в кого немає сумніву в тому, що нам усім варто зростати. Однак можна рости, змінюватися, ставати іншим, але це не буде тим зростом, який подобається Богу. Є зріст наш, а є зріст Божий. Апостол Павло каже: «Нехай вас не зводить ніхто удаванню покорю та службою анголам, вдаючися до того, чого не бачив, незрозуміло надмаючись своїм тілесним розумом» (Кол. 2:18). Це зріст не Божий. Далі сказано: «... не тримаючись Голови». Безголови люди ростуть.

На превеликий жаль, нині немало таких безголових віруючих, у тому числі і служителів. Вони ростуть, і це всі бачать і можуть засвідчити про деякі успіхи, і водночас ці люди Голови не тримаються.

Зріст Божий означає триматися «Голови, Від Якої все тіло, суглобами й зв'язками з'єднане й зміцнене, росте зростом Божим».

Слово «пізнати» означає «отримувати істинне уявлення про когось або щось; вступати в близькі стосунки». Написано: «Всяке дерево пізнається з плоду». А Ісус Христос каже: «По плодах їх пізнаєте їх». Слово Боже також каже про Адама, що він пізнав свою дружину. Результатом такого пізнання стало народження сина.

Пізнання Бога – це глибоко заховане інтимне почуття, яке має переживати кожен із нас. Це глибоке наповнення Духом Святим і занурення в Нього. І в результаті такого пізнання, такого поєднання може народитися щось особливе. Так приходить відкриття, так народжується пророче слово, народжується багато нового у пізнанні Господа нашого Ісуса Христа.

Слово Боже говорить, що навіть люди, які абсолютно не вірують, дивлячись на творіння, можуть зрозуміти, що є Бог. Ми ж пізнаємо Господа, у першу чергу, через Його Слово.

Деякі тисячоліття тому у Шумері жив цар Хаммурапі. Час розвіяв і слід від його костей, але залишив для нас так званий Розетський камінь з текстом. Учені довго ламали голови над тим, що ж це за текст. І ось одному вченому вдалося розшифрувати цей напис. Виявляється, на камені був записаний кодекс законів царя Хаммурапі, іншими словами, тогочасна конституція.

Сьогодні про цього царя знають більше, ніж знали його сучасники, коли він був живий, – тільки тому, що вдалося розшифрувати написане.

Син Божий радить досліджувати Писання. Слово Господнє – це той «Розетський камінь», який Бог залишив для нас. І наша справа – досліджувати його, щоб краще зрозуміти Того, Кого ми любимо, Кому служимо, Хто став нашим Господом і Спасителем.

Кожен служитель повинен мати у своєму житті особисте особливе Боже відкриття – рему. Але рема не прийде, коли нема слова-логос. Колись Бог сказав пророку Єзекілю, що забере утіху його очей – красуню жінку, але пророк не повинен був плакати і сумувати. Увечері дружина померла, а вранці пророк почав

діяти незвичайним чином – він не голосив, не посипав голову попелом, не робив нічого із звичних у тогочасній культурі речей. У відповідь на запитання здивованих людей пророк відповів: «Мені було слово від Господа». Це була рема. І після цього пророк діяв надзвичайно потужно.

Дорогі служителі! Якщо ви хочете отримати від Господа відкриття, ви мусите дозволити Йому втручатися навіть у своє особисте життя, робити речі, які приносять біль.

Отож пізнання Господа глибшає через вивчення написаного Слова і через слово-відкриття. У дев'ятому псалмі Давид каже, що пізнаний був Господь через суд, який Він звершив: «Спіткнувся нечестивий у чинку своєї руки» (Пс. 9:17). Я зустрічав людей, які дивилися на деякі події і казали: «Є Бог на світі». Вони бачили реальне втручання, реальну Божу справедливість. Бог був пізнаний.

Є ще один аспект. Пророк Єремія говорить до царя: «Твій батько жив у кедровому домі, і ти думаєш бути царем через те, що маєш кедровий дім? Не це було для твого батька опорою. Твій батько творив суд і правду, розбирав справу бідного і вбогого». І далі, як висновок, Господь говорить: «Чи не це – Мене знати?» (Єр. 22:16).

Браття-служителі, для нас це дуже актуально. Мені розповідали, що під час спілкування на тему сповіді один похилого віку служитель сказав: «А нас так ніхто не вчив. Відрубав – і все. А можна було

інкаше. Можна було вникати у справу бідного і вбогого. Старатися подивитися на позицію Господа в цій справі».

Якщо ти вивчаєш справу, шукаєш, як допомогти цій людині, не просто вступаєш караючим Божим мечем, але вболіваєш за людину, – оце означає знати Господа.

Після воскресіння Ісуса Христа Петро пішов ловити рибу. Цілу ніч вони ловили і нічого не зловили. Потім побачили на березі Чоловіка, Який питав, чи є в них щось поїсти. Нічого нема, відповіли рибалки. «То закіньте невода праворуч». Хоч і знесилені вони були роботою, та закинули невід. І коли він почав рватися від безліччї риби, Іван сказав: «Петре, це Господь». Він пізнав Господа. Не тому, що почув Його голос, а тому, що побачив повний невід риби.

Браття, ми часто пізнаємо Господа по якомусь успіху. Коли повний гаманець, коли дім – повна чаша. Коли дім молитви – не ордований, а побудований, і в ньому повно людей. О, це Господь! І це так.

Але є інша сторона – навчитися пізнавати Бога у проблемах, у скорботах, у болях, у всьому тому, що переслідує нас на земному шляху. Це вже інший вимір духовності. Новий вимір.

Коли в один день в Єзекілія не стало дружини, а в іншого чоловіка не стало десятків дітей, а потім багатства, а потім здоров'я, і жінка вже не могла на це все дивитися, ці люди не сумнівалися, що їх Бог живий і що в цих всіх переживаннях вони пізнають Господа.

Тому апостол Павло і казав: «Знаю, в Кого я вірував» (2Тим. 1:8). І ми кажемо, що знаємо, у Кого віруємо, Кому служимо.

Остання ілюстрація. Посланці Корнілія прийшли до Петра, і він пішов з ними. Корнілій пояснює, що він молився, і йому з'явився ангел, і сказав послати по Петра. І якими першими словами молився Петро? «Пізнаю я поправді, що не дивиться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду» (Дії 10:34-35).

Тож скажімо Господу в молитві ще раз, що бажаємо пізнавати Його у всьому, що стається в нашому житті, на всіх наших шляхах, в добрі і в злі, розрізняти Його в духовних діях. Бо ми живемо в час, коли світ прямує до загибелі, коли появлятиметься все більше людей, які будуть показувати чудеса і знамена, пророкуватимуть (що ми надзвичайно любимо). І тільки той, хто озброєний особистим розумінням Бога, хто вміє чути Його голос, в кому Бог живе і хто в Бозі живе, – вистоїть.

Духовний зріст християнина: ЧЕРЕЗ БЛАГОДАТЬ ДО ПІЗНАННЯ

Так само і щодо благодаті – якщо немає конкретики, ми не будемо розуміти, що ж це за незаслужена милість. Визначення благодаті багатогранне. Я запропоную тільки одне визначення: благодать – це сила Бога в нас для спасіння та духовного зростання. Ми не просто отримали незаслужену милість Бога, ми конкретно отримали силу Божу, вона в нас і подарована для спасіння. Жодна людина в Церкву Ісуса Христа не прийшла власною силою, найбільше, що вона могла зробити, – побажати цього, виявити свою волю. І до речі, це те, чого чекає від нас наш Господь. Але спасла, відродила людину тільки над-природна Божя сила.

Благодать, яка спасає, – перша складова. Друга складова – благодать для духовного зростання. А сюди входить благодать, яка навчає, благодать для своєчасної допомоги тощо. Отже, існують дві основні функції благодаті: спочатку привести людину до Бога і спасти, а далі допомогти їй зростати, рости в Бозі.

Апостол Павло молився, щоб Бог відкрив очі ефессянам і вони подивилися, яка «безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його і посадивши на небі праворуч Себе».

Іншими словами, це та сила, якою Бог воскресив Ісуса з мертвих. Кому дана ця сила? Лише служителям? Ні, вона дана кожній народженій згори людині, кожній дитині Божій. І дана для того, щоб кожна дитина Божя зростала, щоб жоден гріх не мав шансу залишитися в ній. Ось для чого нам дана така потужна Божя сила.

Багато хто може запитати: чому ж тоді ця сила не працює? Реальність життя засвідчує, що люди борсаються в гріху. Чому так? Проблема звільнення полягає в поверненні до благодаті.

Ось приклад. Було це на початку 90-х років. До одного служителя підійшов п'яниця і запитав, що йому робити. Мовляв, він пропавший алкоголік, і він знає, що в церкві цього пастора люди спасаються. Він сам з кількома такими знайомий.

Я певний, що ніхто зі служителів не скаже такому: «Слухай, ти мужчина чи ні. Візьми себе в руки, перестань пити». Ні, у відповідь він почує: «Тебе може врятувати тільки Ісус Христос. Тебе може звільнити лише Його сила».

Так сказали і цьому п'яниці, який у свої 45 років допився, як кажуть, до ручки. У нього руки тряслися, як від хвороби Паркінсона, тому він не міг сам налити собі горілки і виправся в піаніно, щоб її не розлити. Він сам розказав це служителю. Сказав, що його вже білі звірі відвідують. Не кожен може так відверто про себе говорити, браття.

І от він пішов на євангелізацію. А прийшовши додому, став перед іконою і почав молитися, як умів. Почав просити Бога звільнити його – причому дав собі правдиву і доволі нещадну характеристику – і спасти. І відчув, що щось незвичайне робиться в ньому. Наче щось пройшло крізь нього і вийшло з мозку. І з тої секунди він не розумів, як міг пити.

Нині це проповідник Євангелія, і в руках в нього не склянка з горілкою, а Біблія. Це благодать Божя, сила Божя звільнила його.

Чому, все-таки, вона звільняє не завжди? Бо існує таке поняття, як градація гріхів. Наведу приклад. Було це в одній із церков нашого братства. Зустрілися дві сестри. Молодша сказала старшій: «Сестро, я маю проблему з язиком. То обмовляю, то якусь неправду скажу, то в суперечку встраю – тягне мене до них. Що мені робити? Як звільнитися від цього?». І старша питає: «Скільки часу ти віруюча?». – «З дитинства». Тоді старша сестра почала їй читати мораль, мовляв, як тобі несоромно! Хіба ти не можеш свого язика прикусити? А та вже так його кусала, що він болить. Хоч уста заклеї, а тема для розмови є. День-два якось може втриматися, але потім все надолує.

У першому випадку людину повер-

Віктор Вознюк
Завідувач відділу освіти ЦХВСУ

нули до Божої благодаті, у другому – до особистих сил людини. А це однозначно програв.

У нас асоціативно вимальовується градація гріхів, різні їх рівні. П'яниці чи наркоману ми ніколи не будемо радити брати себе в руки і самим звільнитися. Ми точно знаємо, що самотужки вони звільнитися не здатні. Але обмови, неправда, усі ці маленькі речі, за які в наших церквах на замітку не беруть і не вилучають, – така сама залежність, як п'янство чи наркоманія. І це так міцно сидить в людині, що від цього можна звільнитися тільки силою Божої благодаті.

Коли така людина у молитві до Бога визнає цю проблему, визнає, що сама звільнитися не в змозі, і попросить її звільнити, звичайно, Бог звільнить. Правда, не завжди це буває миттєво. Інколи Божя благодать звільняє поетапно. Бог зацікавлений у виховному процесі людини і знає, як його вести.

Як довідатися, звільнена людина чи ні? Ось маленький тест. Підходжу я до віруючої людини і запитую: «Горілку п'єш?». – «Ні». – «Чому?». І деякі кажуть: «Не можна». Іншими словами, випив би, але заборонено.

А деякі відповідають так: «Не хочу пити». Скажіть, хто з них вільний? Звичайно, той, що не хоче пити. Отак звільняє Бог.

Особливості пізнання Господа

Божою силою ми спасаємося, і Бог нас скеровує до духовного зростання. Благодать тут відіграє величезну роль. Але певну роль у цьому відіграє і Закон. Нам інді закидають, що наша церква – законницька. Я таких запитую, чи в їхніх церквах немає Закону. Бо якщо немає, то значить, у них беззаконня.

Автор Закону – Бог. І Закон відіграє свою роль у процесі спасіння. Писання каже, що Закон був виховником до Христа, щоб нам виправдатися вірою. Один з перекладів слово «виховником» перекладає як «дітководителем», а грецьке слово, вжите в цьому тексті, дослівно означає «той, хто бере за руку і веде, як дитину». Отже, Закон виконав дуже цікаву функцію.

Виняткову роль у спасінні відіграє благодать. Читаємо: «Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будиши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатилися Його убожеством» (2Кор. 8:9).

Ще один текст: «І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, простивши усі гріхи, знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас, Він із середини взяв його та й прибив його на хресті» (Кол. 2:13-14).

Як же пов'язані Закон і благодать у нашому спасінні? Старозавітна і новозавітна роль Закону певним чином відрізняються. Закон нікуди не дівається, він залишається. Причому закон, писаний на скрижалях серця, був даний набагато раніше, ніж писаний на кам'яних таблицях Закон Мойсея.

Нагадаємо, для чого Бог дав Закон. Одна з функцій Закону – виявити гріх. Перші люди були вражені гріхом. Але я не думаю, що після гріхопадіння вони почали вести дуже агресивний спосіб життя. Припускаю навіть, що лукавому було вигідно, аби вони поводитися спокійно. Отож найперше Закон виявив гріх. Іншими словами, це як добрий лікар, який встановлює діагноз.

Один новонавернений брат ніяк не міг цього зрозуміти. Йому відповіли, що можуть пояснити на прикладі його бізнесу, але бізнес від цього трішечки постраждає. Брат згодився – дуже вже цікавило його це питання. Він був власником мережі магазинів. І йому порадили на вітрині одного з них написати: «Не кидайте в вітрину каміння». На другий день вітрина була розбита. Камера відеоспостереження показала, що це зробив не якийсь хлопець,

не молодик – камінь кинув чоловік середніх літ. Причому попри цей магазин він ходив не раз і не два. Ходив і не знав, що в ньому живе зло. Але як тільки він побачив Закон – Писання про це каже так: «Гріх взяв привід у заповіді» – гріх проявився.

Отже, найперше, Закон виявив гріх. Друге – за допомогою Закону почав вести дуже цікавий документ: «рукописання проти нас». Своєрідна особова справа на кожного з нас. Іншими словами, Закон почав фіксувати, що робить людство.

Він зафіксував найперший гріх, з якого почалася вся драма, – непослух. Далі – вбивство. Далі – внутрішні гріхи... І було в цьому документі, як каже Писання, «зло у всякий час». Це зло відкривалося у віках, і Закон відкривав його, будучи виховником людства до Христа, і фіксував. Цей документ, який він писав, наша особова справа, – це був наш вирок. І вирок цей був один – «мученицька смерть». Як відомо, «заплата за гріх – смерть».

Чи ми ніколи не думали, чому Ісус Христос не прийшов років на 400 раніше? Логіка в цьому запитанні є. Річ у тім, що то був період Закону. Зло виявлялося упродовж віків, це не була справа одного дня. І коли б Ісус прийшов раніше, можливо, якісь гріхи не були б виявлені. А коли б їх список був неповний, то сьогодні б лукавий провадував людей грішати саме тими гріхами, яких не було в списку.

Але Писання до галатів говорить: «Як сталося ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони та став під Законом» (Гал. 4:4). Коли прийшов Ісус, чи була заведена особова справа на Нього? Звичайно ж! Бо пишеться пам'ятна книга. Але Його діла кардинально, діаметрально відрізнялися від наших. З самого дитинства Він був послухний батькам, зростав у благодаті в Бога і в людей. Вийшов на місію працю, прийняв водне хрещення, Дух Святий зійшов на Нього, Він служив людям.

Кожна віруюча людина має розуміти, що сталося, коли Ісус став на дорогу Віа Долороса. Для євреїв це була помста, для римлян – виконання своїх обов'язків. Але в духовній площині вперше в історії людства відкрилася завіса суду, на якому був Господь Бог як праведний Суддя, був наш обвинувач (до речі, цією справою він займається і досі). І на стіл цього справедливого суду Закон поклав отой документ – рукописання проти нас. Ось що зробив закон. І наш вирок був – смерть. Та в кульмінаційний момент у залу суду увійшов наш Адвокат – Ісус Христос.

Сьогодні дехто намагається нас переконати в тому, що Христос не страждав фізично, але тільки духовно. Це дух антихриста, це антибіблійна думка. Чому ангел не міг стати на той суд? Або архангел? Бо лукавий зразу би запитав: «А як ти можеш заступатися за людей? Ти не знаєш їхнього життя. Не знаєш дитинства, не знаєш юності...» Ось чому Бог розпочав Свій шлях на землі з ембріона. Щоб на цьому суді сказати: «Я істинна Людина і істинний Бог. Я маю право за них заступитися. І я Свої діла і Своє життя віддаю за них. Це Моє рішення».

І коли Ісус був піднятий на хресті, Бог взяв цей документ, це рукописання проти нас, і поминав, поклавши в нашу особову справу новий документ – документ про заступницьку жертву. На Ісуса, Який ні-

коли не знав гріха, Бог поклав все, що ми вчинили. Нині нових гріхів немає. Писання каже: «Через розріз беззаконня...», а не: «Через виникнення нових гріхів».

Ісус страждав не лише фізично, але й душевно і духовно. Коли нас неправдиво звинувачують, не тіло в нас болить, а душа. А духовно – це важко пояснити, але це було: Бог залишив Бога. Та коли земля розірвалася словом: «Звершилося», Він знищив рукописання проти нас. Слава нашому Богові. Це вирішення нашого питання. Ми мали стояти на тому суді, але Писання каже, що той, хто вірує в Ісуса, на суд не приходить, але переходить від смерті в життя вічне.

Ми отримали величезне благословення. Ми отримали праведність Ісуса Христа. Ніхто з нас її не заслужив. І ми будемо в Царстві Божому не тому, що ми пастори, а тому, що ми маємо цей пропуск, цей квиток у вічність від нашого Господа Бога.

Але в це потрібно вірити. Писання каже, що ми оправдані вірою. Мова не йде про кальвіністську безпеку спасіння – до речі, нині і ця хвиля йде на нас. Треба пильнувати про спасіння. Суть нашого християнського життя – матеріалізувати цей новий документ, виявити Христові діла. І якщо ми виявляємо Його діла, на кого ми схожі?

А люди нині нас не потребують, у них своїх артистів вистачає, вони потребують Ісуса Христа. І якщо тільки через мене виявляється життя Ісуса Христа, якщо через нашу Церкву виявляється життя Ісуса Христа, люди будуть бачити це.

Ми часто думаємо: як поповнити наші церкви. Одна з відповідей на це питання: треба, щоб у наших церквах був явлений Господь. Сьогодні багато говорять про згортання християнського руху в Європі. Церкви опустіли, і багато з них перетворюються на казино чи інші розважальні заклади. Але коли одного брата в Берліні запитали, що робити, аби люди повернулися до церкви, він відповів: «Не треба повертати людей. Треба повернути Бога – і люди самі повернуться. Я ще не бачив, щоб у церкві було багато Бога і мало людей».

Гармонія особистих стосунків з Богом

«Одного прошу я від Господа, буду ждати того, щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя, щоб я міг оглядати Господню приємність і в храмі Його пробувати!» (Пс. 26:4).

Перший крок у спілкуванні з Богом – це усвідомлення Його постійної присутності. Не раз у церквах мені доводилося чути на фоні певного руху в зібранні: «Бог рухається по залу, Дух Божий проходить між рядами...» Начебто і правильно, але небезпека в тому, що віруюча людина, в якій щось сталося або яка себе за щось засуджує, чітко усвідомлює, що Бог пройшов повз неї. А правда, дорогі служителі, полягає в тому, що Бог не рухається. Бог наповнює весь всесвіт. Це ми Ним живемо, рухаємося і існуємо.

А це означає, що Він поруч з нами. Якщо поруч зі мною якась значима людина, хіба я дозволю собі розповідати сумнівний анекдот? Звичайно, ні. Чому? Бо на мене впливає присутність цієї людини. Господь проговорив особисто до мене, що це дуже важливо – постійно усвідомлювати Його присутність. Тоді наше життя дуже зміниться. Поведінка наша зміниться. Думки наші зміняться.

Я хочу рухатися в цьому пізнанні постійної присутності Бога в моєму житті. Бо іноді ми усвідомлюємо Божу присутність лише тоді, коли діти захворіли, або проблема прийшла, або ще щось сталося.

І моє бажання сьогодні – постійно пам'ятати про Божу присутність. Щоб був діалог, а не монолог. Проблема не в мовчанні Бога, а в браку мого терпіння і в невмінні вислухати Його.

Я побачив це зі своєї молитви. Скажімо, я молюся і кажу: «Господи, у мене проблема». Сказав, яка це проблема, встав і пішов. І не вислухав, що Бог хоче мені сказати. А Він услід мені не буде гукати.

В євангельських зібраннях на загальній молитві не завжди це можна зробити, хоча розповідають, що в біблійній школі в Гданську це було. Але коли ми маємо особисту молитву, не спішно, дорогі служителі, вставати з неї. Скажіть, що ви хочете і що просите в Ім'я Ісуса, і почекайте кілька хвилин, послухайте, що скаже Бог.

Бог може проговорити ясною думкою. Але навіть якщо цього не станеться, оці кілька хвилин включають нас в режим очікування, і ми весь день будемо чекати відповіді від Бога.

Особливості дослідження Святого Письма

Сьогодні в питанні дослідження Святого Письма ми маємо дві проблеми: врахування контексту і врахування історико-культурних особливостей. Аналітики і богослови стверджують, що найбільше розділене в церквах виникає саме через нехтування цих двох питань. Особливо контексту Писання.

Що мається на увазі? Контекст – це все навколо тексту. Це не один вирваний з Писання вірш, це цілий текст. Навколо багатьох віршів тривають цілі дискусії. Наприклад, без 29-го вірша з десятого розділу Послання до євреїв неможливо правильно зрозуміти вірш 26: «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви». 29-й вірш – це його контекст. Він пояснює, що мова про того, «хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіді, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажав!».

Цей лист адресований євреям, у яких таке питання виникало. І зверніть увагу: мова вже йде не про гріх, а про гріхи – «за гріхи не знаходиться жертви». Чому? Бо цей чоловік «потоптав Сина Божого і... кров (Христа)... за звичайну вважав». Український переклад дуже добре передає зміст грецького оригіналу. Була така проблема в Галатії, куди євреї принесли смуту.

Отже, контекст може вірити дуже багато питань. Врахування історико-культурних особливостей теж дуже важливе. Один брат в проповіді заявив, що від Самого Господа говорить: буде п'ять мудрих і п'ять немудрих дів, отже, церква поділиться пополювині. Половина спасеться, половина – ні. Якщо жінка спасеться – чоловік не спасеться. Звичайно, одразу після зібрання його запитали, що спасеться в його сім'ї...

Але на притчі ніколи не можна робити догматику, будувати доктрини. Розуміти притчу без знання історико-культурних особливостей неможливо. Тому було б дуже добре, аби всі брати на рівні курсів пройшли герменевтику – тлумачення Писання. Це допоможе набути збалансований підхід до тлумачення Святого Письма.

Слово від Бога

Ми всі потребуємо слова від Бога. У п'ятидесятницькому контексті вважається, що слово від Бога обов'язково передбачає явесь потрясіння, мов від звуку сурми, ще щось подібне. Таке може бути. Але Бог дуже часто говорить природним чином. У Книзі пророка Авакума читаємо: «Нехай я стою на сторожі своєї, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» (Ав. 2:1). В іншому перекладі написано: «... що скаже Він в мені...» Бог дуже багато говорить в нас – через роздуми. До речі, ознака останнього часу – люди не будуть думати. А коли людина роздумує над Божим Словом – приходять думки.

Нині можна прочитати багато християнських книжок, на жаль, багато з них – це пустота і бізнес. Як їх відрізнити? Малесенький приклад. Одного американця, який вмів розрізняти фальшиві і справжні долари, запитали, де він бере час, щоб вивчати підробки. Він відповів: «Я не вивчаю підробки. Я вивчаю справжні долари».

Коли ми весь час будемо перебувати в дослідженні Святого Письма, ніякий фальш нам не страшний, ми на фоні Євангелія відразу розрізнимо, де правда, а де – підробка.

Нам потрібне сьогодні слово від Бога. Це слово здатне багато що змінити. Непросто довелось в житті цареві Йосафату. Це був хороший цар. Але в нього виникла проблема, коли прийшли вороги. Юдеї злякалися. Навіть малі діти прийшли на збір всього народу. Чому вони зібратися? Щоб кликати до Бога, бо вони знали, що коли прийдуть вороги, прийде розруха і знищення. І написано, що в розпалі цього крику і блгання на Яхазііла зійшов Дух Господній.

Слово від Бога тривало приблизно десять секунд: «Послухайте, ввесь Юдо й мешканці Єрусалиму та царю Йосафате! Так говорить до вас Господь: Не бійтеся та не жайайтеся перед цією силленною силою, бо не ваша ця війна, але Божя!» (2Хр. 20:15). Люди на чолі з царем попадали на коліна, а левити почали хвалити Бога гучним голосом. Десять секунд – і все змінилося.

Цих десяти секунд так потребує сьогодні Україна. Так потребують наші церкви. Хай Бог нам допоможе почути слово від Нього.

«Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його. До свого Воно прибуло, та свої відцуралось Його. А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його... А з Його повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать. Закон бо через Мойсея був даний, а благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа» (Ів. 1:10-12, 16-17).

Ми отримали на цій конференції добрий заряд, бо з нами Господь. Попри складні погодні умови ви всі змогли приїхати на цю конференцію, а ми молилися про це. Ми всі – свідки благодаті в дії. Ми – учасники благодаті, цієї незаслуженої милості Бога.

Як ви думаєте – вона буде нам потрібна завжди чи до якогось певного часу? Деколи ми доходимо до такого рівня, коли думаємо, що вже так переповнені Божою благодаттю, хоч кран перекидає.

Але хтось сказав: ми не настільки хороші, щоб нам не була потрібна благодать. І не настільки зіпсуті, щоб благодать не могла нас досягнути.

Нині особливий період історії людства. Був період совісті, період Закону, але нам випала честь жити в найкращий період, хоч він складний і бурхливий, – період благодаті. Період незаслуженої милості. Усі ми до єдиного спасенні по милості Божій. По Його благодаті ми стали Його дітьми. По Його благодаті отримали дари духовні. По Його благодаті несемо служіння. І бувають моменти, коли ми з вами звикаємо, нас тягне на рейки Закону. Не робимо цього, Закон ніколи не замінить благодаті.

Нам треба найперше пам'ятати, що джерелом невичерпної благодаті є Ісус Христос. Його благодаті вистачить на всю Україну, на всі 46 мільйонів її жителів, вистачить на всю землю, на всі сім мільярдів людей, тому що Ісус Христос навіки Той Самий!

І, напевно, ніхто так глибоко, широко, розумно і ревно не проповідував про благодать, як апостол Павло. Пригадуєте – «Мені, найменшому з усіх святих, дана ця благодать...»

Тобі, дорогий брате, дана ця благодать. Може, не такою мірою, як Павло чи Петрові, але дана. Дана незаслужена милість. Для чого? Для якої цілі?

Перша ціль благодаті, її центральна ідея – спасти те, що загинуло, простити грішнику. Яскравий приклад знаходимо в Біблії. Вертається додому голодний, обідраний, смердючий син. Що він заслужив? Нічого. Чи очікував на прийом? Ні. Ні один грішник, приходячи в церкву, не може уявити, як його прийме Господь. А Господь приймає. Так було з усіма нами.

Блудний син не чекав на теплий прийом. Не чекав на добрі слова від батька. А батько обнімає, радіє: «Мій син був мертвий, пропадав – і знайшовся!».

Уся Біблія – це розповідь про повернення додому блудних синів, які втратили рай, втратили спільність з Богом. Щоб повернути нас додому, прийшов Христос.

Отже, перша роль благодаті – повернути людину додому, спасти її. Але на тому її роль не закінчується. Ми не можемо зупинитися на тому, що ми спасенні, бо

тоді впадемо в дуже недобрий стан.

Благодать Божа, врятувавши нас, починає з нами працювати. Бо ми багато не вміємо, багато не знаємо. Незалежно від того, скільки років ми в церкві, ніхто не може думати, що пізнав все до дна.

«О глибину багатства, і премудрості, і знання Божого! Які недовідомі присуди Його і недосліджені дороги Його!». Павло був захоплений тою благодаттю і кликав людей, спасених благодаттю, на глибину.

На жаль, багато віруючих людей не хочуть іти на цю глибину. Багатьом подобається «дитинство». Пережили благодать, протекла сльоза – Бог був з нами! А немає сліз – Бог десь пішов? Отаке дитяче міркування. І ми вже цінуємо тих, хто в цьому напрямку працює.

Благодать Божа не тільки спасає. Далі треба зростати в благодаті! А ми любимо бути в дитинстві, бо відповідальності нести не хочемо, праці не хочемо. А турбот повно. Зійшлися віруючі – а я не на одному зібранні буваю – і лише лемент в народі. Всі благають Бога про благословення. Так, ніби Він не хоче дати, і народу доводиться Його мало не виривати. Стоїш збоку і думаєш: виглядає так, ніби Господь скупий, і народу треба Його дуже благати.

Шановні брати і сестри, живімо по Слову – і благословення вже буде наше. Не треба буде благати Господа. Бо хіба може бути більше благословення, ніж статус Божої дитини? Що вище за це? Нічого. Цей статус назавжди даний нам.

Благодать Божа, яка нас спасла, одразу починає нас навчати. Насамперед, навчати християнської поведінки. Ми помилляємося, думаючи, що коли людина народжена згори, вона не може вже вчинити ніякої помилки. Ні, у кожного з нас є слабка ланка, лише що ми її гарненько ховаємо, і зверху все прекрасно. А чому слабі ланки рвуться? Бо їх не змащують оливою. На півсела чути, коли їде не змащений віз, – так він скрипить. Отак і в наших церквах буває: немає оливи благодаті – і скрипить, рипить, на все село чути.

А там, де тре, там рветься. Капни туди оливи – і працюй. Приймавши спасительну благодать, ми маємо завжди потребувати благодаті навчаючої. І розуміти, що тільки у повноті Божої благодаті ми будемо робити кроки вперед. Велика наша помилка – ми не часто вдаємося до повноти Божої благодаті.

Благодать – це не тільки «так». Іноді це і «ні». Я не можу так поводитися, бо так вчить благодать. Я не можу розділювати церкву, бо благодать так не вчить. Благодать навчає казати «ні» самим собі. Що дивитися, а що не дивитися. Що читати, а що – ні. Що про кого сказати, а коли змовчати. Рішення приймаємо ми, спасенні люди.

Тому друга дія Божої благодаті, друга її роль, місія – змінювати нас. Мабуть, всі читали книжку Джона Буньяна «Духовна війна». Якщо не читали – раджу почитати. Там зображена душа людини у вигляді міста. Коли йшла духовна війна за це місто, то написано, що головних ворогів побили, а маленькі поховалися. А чому ж усіх

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

пастора згоди послужити людям Словом, помолитися за них.

Ви, шановні пастори, відповідаєте за отари. Написано, що вас Святий Дух поставив пасти Божу отару, а не якихось гастролерів.

Чому Петро каже зростати в благодаті та в пізнанні? Там є контекст – в останні дні будуть різні лжевчення, різні філософські погляди, різні «родові прокляття» і «центри духовного збагачення», різні «помазання». Але коли ми будемо рости в благодаті і пізнанні, ми одразу ж зрозуміємо, звідки дме вітер.

Зростаємо в благодаті і пізнанні, і коли прийде хтось не з тим духом, в естві служителя Божого загориться червона лампочка перестороги. А якщо ви відчуваєте – це Боже, загориться зелена лампочка.

Божа Благодать послана нам, щоб усі сфери нашого життя пом'якшити оливою. Згадаймо: одні хлібці приношення були помазані оливою, а другі були замішані на оливі Святого Духа, а не зверху ледь помазаними. Щоб благодать діяла не лише зовні, але і всередині. Щоб не лише люди калялися, але й ми всередині змінювалися.

Щоб мінявся наш характер, мінялися наші цінності, щоб нас не тягло до користоловства, щоб шелест грошей не забрав у нас розум, щоб земні цінності не збили нас зі шляху спасенних.

Скільки юдеїв ішли в Обітовану землю. Вони мали одну ціль, їх вів Бог, усі були дітьми Авраама, а трупи за трупами падали. Сотні тисяч їх полягло, хоч і манну їли. А манна – прообраз благодаті. Зранку встав, назбирав, наївся... Але чомусь застерігав Павло коринтян, щоб ніхто з них благодаті Божої не брав надармо.

Благодать Божа має найбільше діяти в серці служителів Божих. Щоб ми мали серце Христове і діяли з любов'ю. Бо як нема любові, нас обов'язково потягне до Закону, до правил, ми будемо строги, поки самі не попадаємо.

Церква Христова – це збір вільних людей, а не наші підлеглі, якими ми можемо командувати. Це зібрання Божого народу, Божих дітей. А ми про це забуваємо, думаючи, що всі вони під нашою владою. І Небесний Отець знає, як ми поводимося з Божими людьми. Чи в благодаті, чи з батою...

Божа благодать має змінити наше мислення, наші руки – щоб вони спішили робити добро. Божа благодать має помазати наш язик – щоб він завжди говорив правду. Павло каже ефесцям відкинути всяку неправду.

Та хіба народжені згори люди можуть казати неправду? Можуть. Господь насильно не змінить жодного з нас. Якщо ми не дозволимо Йому змінювати нас, Він не буде втручатися.

Господь хоче, щоб Його благодать проникла у всі сфери нашого життя, у всі наші відносини. Як то негарно, коли проповідує пастор чи інший проповідник, а його дружи-

на мало під лавку не ховається від сорому.

Ніхто не ввійде на небеса з нечистими руками, з нечистим серцем. У Новому Заповіті такі вимоги, що куди там Закону. Закон чітко каже: «Не вкради, не вбий». А тут ти вільний! Але ти маєш зрозуміти, що спасенна благодаттю Божа дитина вчиться царської поведінки, царської культури, змінюється в образ Христа.

І тоді нам буде миле братство, мила церква і мила ненька-Україна. Я вірю, що Господь чує наші молитви і має чудове благословення для нашої країни. У Бога є велика благодать для нашого краю. Наша країна рясно полита кров'ю невинно убиених. Ріки крові текли нашою країною, ріки сліз і горя внаслідок діяльності НКВС і Голодоморів.

Нам випала честь служити в країні, народ якої зайшов у глухий кут. За ким їм іти? Кому вірити? Вони будуть горнутися до Церкви, де діє Божа благодать, яка спасає, навчає і змінює життя. Тому я бажаю всім, щоб благодать діяла в вашому естві, змінюючи все ваше життя, щоб вона діяла зовні в ваших церквах, спасаючи людей.

Кожен пастор має право молитися з покладанням рук, і Бог буде зіцлювати у ваших церквах. Не тому, що ви вже позбудетеся всіх своїх слабких ланок, а тому, що наша сильна ланка – на небесах. Христос, Син Божий, зіцлює, а ми з вами – посудини в Його руках, вибрані для Божої справи.

Бог бажає вживати в Україні для спасіння грішників все наше братство. Кожного з нас. Багато з нас подібні до Гедеона, який молотил пшеницю у сховку. Але ангел Божий звертається до нього словами: «Господь з тобою, мужу сильний!». Який ангел з'явився зараз до нас і сказав, що ми сильні і Господь з нами, ми б відповіли так само, як Гедеон. Якщо Господь з нами, чого ми в мінусі? Якщо Він з нами, чому діло йде не так, як би хотілося?

Я вірю, що затримка за нами, а не за Богом. Пізнання благодаті Бога і пізнання Самого Бога – це рушійна сила, здатна рухати нашою Україною. Ця тема актуальна, серйозна і не на один день.

Кінцева роль благодаті – ввести нас у славу неба і привести до Отця. Вести в нове небо і нову землю. І там всі ми будемо прославляти Ангця, що сидить на престолі, бо Він – джерело благодаті, Він – Спаситель світу. І всі будемо співати: «Достойний Ти, Ангцю, бо Ти був заколений за нас».

Брате дорогий, сестро дорога! Господь з вами! Ідіть з Богом, дозвольте благодаті Ісуса, благодаті Святого Духа, благодаті Євангелія вести вас і змінювати вас. Церква має нести Божу благодать в народ. Іншого завдання ми не маємо.

За вірність ми не заробляємо спасіння, спасенні ми даром, але спасенні люди повинні бути вдячними, повинні бути вірними інструментами в Божих руках, щоб прославляти Бога своїм коротким земним життям.

Браття, почніть проповідувати у всіх церквах слово благодаті Божої, і Бог буде зіцлювати, буде визволяти, спасати і благословляти. Люди, які зростають в благодаті і пізнанні, готові до бою, здатні допомогти іншим і можуть розпізнати лжевчення і не допустити в церкви лжевчителів, яких розвелось сьогодні чимало.

Наш Господь хоче діяти в усіх селах і містах України. І діяти не через якихось прибульців, а через нас із вами. Дозвольмо Йому це!

У ТИХОМУ СВІТІ ЖЕСТИВ ЗВУЧИТЬ ГОЛОС ЄВАНГЕЛІЯ

16-17 березня церква ХВЕ «Світло Євангелія» в м. Дніпропетровську, де пастором служить Олександр Журавель, приймала гостей зі всієї країни на дводенну конференцію для глухих людей, а також тих, хто задіяний у служінні цим людям.

Головною темою конференції стали слова апостола Павла з Послання до галатів: «Любов'ю служите один одному» (Гал. 5:13). Обласні делегації конференції звітували про проведену працю, ділилися планами на майбутнє. А ще служили один одному піснями, Словом, віршами, свідченнями.

Павло Смал, відповідальний за роботу з глухими в рамках соціального служіння в ЦХВС, керував роботою конференції. Участь у форумі взяли старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Дніпропетровщини єпископ Михайло Мокієнко, а також гостя з Фінляндії Надія Мирошниченко, дитина глухих

батьків, яка чи не з самого народження розуміє особливості нечуючих людей. Коли на крик про допомогу у відповідь – тиша... Усе своє дитинство вона була невід'ємною частиною «тихого світу жестів». Під час конференції сестра Надя служила перекладом на мову жестів, а також свідчила про милості Божі у своєму житті.

Два дні проминули швидко, проте для кожного з присутніх ця зустріч закарбувалася в пам'яті як особливий день: хтось пережив Господню присутність, хтось – знайшов нових друзів, а хтось «вдруге народився», прийнявши Христа у своє серце, і таких було чимало!

І за ці всі приємні переживання треба сказати: «Слава Богу!». Варто було долати чималі відстані, аби Слово про спасіння досягнуло неспасених сердець!

Особливу подяку висловлюємо церкві «Світло Євангелія» – за їх гостинність, а сестрам з кухні – за щедру частування. Нехай Господь поблагословить вас і віддасть сторицею!

Ольга Залуцька.

ЖИТТЯ ПЕРЕМОГИ, А НЕ ЗАНЕПАДУ

За останнє десятиліття наша країна дуже змінилася. Фактично, ми живемо в зовсім іншій країні, ніж народилися. І я часто думаю, чи зуміємо ми, служителі, відповісти на всі виклики цього часу. Що буде далі з моїм служінням? Мова не йде про моє звання в цьому служінні, а про те, наскільки ми будемо підтверджені Божим Духом, Божою присутністю і Божою роботою в нашому особистому житті.

Часто життя людини порівнюють з порами року. Юність – це весна, розквіт, зрілість – літо. Це час, коли людина працює у всій своїй силі і повноті. Далі настає осінь, згасання життєвих сил, і нарешті зима – людина помирає.

Історики проводять таку саму аналогію з імперіями. Усі вони пережили розквіт, зрілість, але потім згасли. Щезли.

У зв'язку з цим виникає запитання: наскільки наша Церква життєздатна і спроможна бути вірною Богові до кінця. І навесні, і влітку, і восени, і взимку. Наскільки ми здатні бути такою Церквою, як першоапостольська, котра мала добрий початок і добрий кінець.

Єврейський народ дві тисячі років не мав своєї держави, але не зник, показав свою життєздатність і вижив. Оточені язичниками, євреї поклонялися єдиному Богові, прийняли Божий Закон і завжди відрізнялися від усіх інших народів. Коли в них не було храму, у них були синагоги. А коли не було синагог, були вчителі, які вчили народ. І євреї вижили.

Бог дав нам дуже добрі інструменти для успішного життя. Якщо ми будемо їх використовувати, ми ніколи не ослабнемо. Ці інструменти заховані в Книзі книг – Біблії. Коли тільки ми будемо слідувати всьому, що там написано, ми залишимося життєздатними, сильними в Бозі.

«А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим» (Юд. 20).

Коли років сто тому п'ятидесятирічна Церква пережила нове відродження, учні звертали велику увагу на молитву іншими мовами. Вони розуміли, що це дає їм силу. Що це потужні інструменти від Бога.

Чи вживаємо їх сьогодні ми? Аналізуючи ситуацію в Україні, можна сказати, що подекуди люди перестали розуміти це, не використовують цей дар, який дав Бог. А саме іншими мовами ми можемо молитися завжди.

Якщо ми будемо слідувати божественним вказівкам, часто молячись духом, ми ввійдемо в нові сфери. Буває, нелегко на душі, тисне якийсь тягар, але після молитви мовами ти наче оживаєш. Церква оживає. Звичайно, не треба так молитися на загальних зібраннях, молитва мовами – це наше молитовне служіння і служіння духовного збудування самих себе. Усі дари Духа Святого дані для збудування церкви, іншими словами, вони годують церкву. Але інші мови, які дає Бог, збудовують мене особисто. Годують мене особисто.

Василь Гедаревич
Старший пресвітер об'єднання
церков ХВС Запорізької області,
єпископ

Розуміти це дуже важливо. Люди, які говорять іншими мовами, тягнуться до надприродного і шукають дарів Духа Святого.

Апостол Павло говорить: «Як говорить хто чужою мовою, той будує тільки самого себе, а хто пророкує, той Церкву будує» (1 Кор. 14:4). Отож, молячись іншими мовами, ми вибудовуємо себе особисто. Якщо ми віруємо. Бо коли ми це робимо лише тому, що так прийнято в церкві, що так треба, це нічого не дає. Але коли ми віримо, що ця мова будує нас, ми будемо духовно збудовуватися.

Іншими мовами можна клопотати перед Господом за когось, скажімо, за своїх рідних і близьких, а також і за себе. Іншою мовою можна конкретно звертатися до невірних людей, які цю мову розуміють. І це дуже важливо. Іншою мовою ми можемо говорити в будь-який час, коли тільки нам захочеться. Навіть якщо в нас вже не залишиться слова на рідній мові, ми завжди можемо збудовувати себе, молячись іншими мовами. Ці мови дав нам Бог. Дух наш молиться в Дусі Святому. Дух Святий навчає нас духом молитися.

Ця молитва дуже важлива, тому що вона будує нашу віру. Віра будується, як дім, цеглинка за цеглинкою.

Читаємо: «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зізданнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої

заступається за святих» (Рим. 8:26-27).

Дух Святий підтримує нас, навчає правильно молитися і заступається за нас. Скільки молитов продиктовані нашими думками, нашими бажаннями, нашими баченнями, але коли молились наш дух, молитва повністю відповідає волі Божій. Бог знає, що для нас найважливіше, що найбільш потрібне для нашого життя і для життя вічного. І тому молитва іншими мовами – це досконала молитва.

Раніше я не дуже звертав увагу на цю тему, але, вивчаючи в церкві тему про духовне хрещення з посібника, виданого відділом освіти нашого братства, серйозно над цим задумався. І почав молитися мовами разів у десять більше, ніж раніше. Браття, я переконався, як сильно молитва мовами здатна жити і будувати віруючу людину.

Ми охололи сьогодні до молитви іншими мовами, забули, наскільки це для нас важ-

ливо. Молитва іншими мовами – це доріжка, що веде до інших дарів Святого Духа.

Бог має для кожного з нас певну ціль, певне призначення. Про це читаємо в Посланні Павла до ефесян: «Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10). На жаль, дуже мало віруючих людей виявляють це своє призначення. Тому що насіння нашого призначення Бог сіє не в наше тіло чи душу, а в наш дух. І ми можемо відкрити це призначення, молячись духом. Написано, що, молячись іншими мовами, ми говоримо таємне. Таємне про що? Про зорі? Про місьць? Ні, про наше особисте життя. Таємне, тому що це ніхто не розуміє, окрім Бога.

І я впевнений, що ми дуже швидко збагнемо своє призначення, коли будемо старанні в молитві іншими мовами. Недавно апостол Павло казав: «Дякую Богові моему, розмовляю я мовами більше всіх вас» (1 Кор. 14:18). Як ми знаємо, він багато подорожував, і думаю, що був прекрасний час для молитви духом.

Хай Бог допоможе нам зрозуміти важливість цієї молитви і вживати всюди, де тільки можемо, щоб відкрити благо-словення для нашого життя. І тоді ми не будемо з острахом очікувати осені чи зими свого життя, а завжди будемо свіжі для нашого Господа.

Нам доводиться переживати духовну боротьбу для перемоги гріха. Писання каже: «Бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити» (Рим. 8:13). Раніше, проповідуючи про цю боротьбу, я акцентував на вірі в те, що зробив Господь Ісус Христос на Голгофському хресті. Якщо ми в це віримо, якщо ми це приймаємо, якщо вважаємо себе за мертвих для гріха, то ми переможемо. І це правильно, друзі. Але тут написано, що коли ми духом умертвляємо тілесні вчинки, ми живемо. (Тому я вірю, що молитва духом заторкує коріння нашої гріховності і допомагає здобути перемогу.

Хай Бог допоможе нам мати переможне життя.

Церкви і релігійні організації опинились поза законодавчим процесом, пов'язаним із змінами до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Про це йшла мова під час засідання секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яке проходило 4 квітня під головуванням архієпископа Григорія Буніатяна, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Представники конфесій висловили стурбованість тим, що, незважаючи на доручення Президента України, членом ВРЦіРО і досі не відома остаточна редакція законопроекту, який покликаний усунути недоліки підписаного Главою держави законопроекту №10221.

Члени секретаріату ВРЦіРО констатували відсутність з боку урядових структур системного діалогу і прозорого співробітництва з релігійною спільнотою у законодавчій сфері.

Відтак учасники засідання вирішили знов окреслити позицію Всеукраїнської

ПРЕДСТАВНИКИ ЦЕРКОВ ЗАКЛИКАЮТЬ ВЛАДУ ДО ДІАЛОГУ ЩОДО ЗАКОНОТВОРЧОГО ПРОЦЕСУ

Ради Церков і релігійних організацій у зверненнях до Президента та Прем'єр-міністра України. Оскільки за майже піврічний період з прийняття змін до

Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» і до цього часу чітко не відомий спосіб, у який Уряд буде виконувати президентське доручення щодо

законодавчого забезпечення свободи віросповідання.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій занепокоєна тим,

що урядовий законопроект № 2342, спрямований на посилення протидії дискримінації, у підсумку відкриває можливості для пропаганди гомосексуалізму та обмежить права прихильників традиційної сім'ї, зокрема віруючих, на свободу висловлювати свою позицію.

Окрім цього, секретаріат ВРЦіРО підготував проекти звернень до керівництва держави із закликом відкликати урядовий законопроект № 2142, яким передбачається ліквідація Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі.

Представники конфесій обговорили також результати візиту делегації ВРЦіРО до Брюсселю та спланували подальші кроки у напрямку розвитку діалогу з європейськими структурами.

1025-річчя хрещення Київської Русі:

«НЕ ВТРАТЬМО НАГОДИ ЗАСВІДЧИТИ ЛЮДЯМ ПРО ХРИСТА»

У ході річної конференції ЦХВЕУ старший єпископ Михайло Паночко закликав пасторів церкви не втрачати жодної нагоди, щоб засвідчити людям про любов Ісуса Христа. Час для цього нині особливо сприятливий.

- Цього року наша країна офіційно святкує 1025-річчя хрещення

Київської Русі, – зазначив Михайло Степанович. – Тож усі ми маємо чудову можливість донести людям невичерпне багатство Божої благодаті. Сьогодні помітно, що український народ розвивається духовно: люди вже «наїлися» усякої філософії, і їм потрібен Бог.

Старший єпископ зачитав Указ Президента щодо організації та проведення святкувань у державі, а також надав слово Анатолію Кушніру, директору Асоціації «Поклик», який озвучив низку

ідей щодо євангелізаційних заходів. Зокрема, це проведення урочистих водних хрещень та богослужінь, круглих столів за участю місцевої влади, вчених, діячів культури та священнослужителів, відкритих уроків у навчальних закладах та вуличних євангелізацій.

Асоціація вже розробила флєри-запрошення на богослужіння, в яких подана інформація, присвячена річниці хрещення Київської Русі. У них йдеться про роль християнських

цінностей у розвитку цивілізації. Планається виготовити плакати-оголошення з таким самим контекстом. А ще є ідея створити апологетичний фільм (тривалістю до 30 хвилин) про події більш як тисячолітньої давності, який можна буде демонструвати під

час євангелізацій. На сьогодні робота над стрічкою вже добігає кінця.

Мета цих заходів – піднести вчення Ісуса Христа, поглибити світогляд людей, розповівши про здобутки християнства, що породили нову цивілізацію.

chve.org.ua

Іван Горда
Ректор Румунської
біблійної семінарії

Сьогодні ми – діти Божі. У майбутньому нас чекає прекрасна доля. Ми будемо, як Він. Між цими двома точками протікає наше нове життя в Ісусі Христі.

Тема нашої конференції – зростання в пізнанні і благодаті. Коли ми кажемо про зростання в пізнанні Бога, питань, начебто, не виникає. Цілком ясно, що ми повинні більше пізнавати Його, Його силу, Його славу, Його характер. Але коли мова йде про зростання в благодаті, варто задуматися. Людина приходить до Господа вся в гріхах, як у грязюці. І Він зі Своєю великою милістю, по Своїй благодаті прощає їй і приймає до Своєї сім'ї. Слава Йому за це! І багато з нас пережили ці прекрасні моменти і ту радість, яка за цим слідує.

Але як зростати в цій благодаті? Можуть знайтися люди, які, почувши слова апостола Павла про те, що через прощення гріхів примножується благодать, вирішать, що треба далі грішити, жити на своє задоволення і просити благодаті, яка примножується. Звичайно, думати так неправильно. То як же рости в благодаті?

У дитинстві і юності – аж до одруження – проблема зросту була моєю проблемою номер один. Річ у тому, що я був дуже маленький на зріст. Я дуже соромився цього і не знав, що робити.

Думаю, що проблема зросту повинна бути на першому місці і в нашому духовному житті. Зростання – це ознака розвитку і життя. Благодать – це сила Бога, яка проявляється в нас.

Апостол Петро говорить про всіляку, тобто різноманітну Божу благодать: «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті» (1Петр. 4:10). А далі – в 1Петр. 5:10 – апостол називає Бога Богом всякої благодаті.

Апостол Павло, говорячи про своє служіння, наголошує, що він потрудився більше за всіх. А потім додає, що не він, але благодать, яка з ним була.

Сила, яка проявляється в нас, – це сила Духа Святого. Не випадково автор Послання до євреїв називає Духа Святого Духом благодаті (Євр. 10:29). Тобто Він тільки Дух Святий, Дух Божий, але і Дух благодаті, Який Своєю силою проявляється в нашому служінні.

Є благодать спасіння і благодать служіння. В Євангелії від Івана читаємо, що ми прийняли від повноти Його благодаті на благодать (Ів. 1:16). Тобто ми прийняли благодать, коли прийшли до Нього, і далі приймаємо від Його повноти благодать для служіння. Тобто здатність жити, служити і плодоносити через силу Святого Духа і вірність у послуху Слову Божому.

Це та сила Духа Святого, яка проявляється в нас по благодаті, через благодать, і яка виробляє благодать в нас. І не тільки в нас. У цій благодаті різних служінь ми повинні жити.

Апостол Павло в Посланні до ефесян (4:29) говорить, що наші слова повинні приносити благодать тим, хто нас слухає. Через слова людини, наповненої благодаттю, вона примножується і переходить до інших людей. І ми це часто можемо бачити в нашому служінні.

Умови для зростання в благодаті

Писання попереджує, що є люди, які відпадають від благодаті, вибирають інший шлях. Щоб зростати в благодаті, потрібно володіти кількома рисами. Причому їх повинні мати як окремі особи, так і церкви. Буває, дух гордості заповнює людину, а буває, він заповнює всю церкву. Мовляв, наша церква особлива, ми найкращі, ми найважливіші, без нас невідомо що би було...

Отож перша риса, перший критерій того, чи можемо ми зростати в благодаті, – це смирення. Бог протривавши гордим. Бо Він знає, що гордість – це падіння. І тому Він протривавши, Він стримує гордих – щоб дати їм смирення і благодать. Без смирення і спраги по благодаті ми не зможемо зростати в ній.

Апостол Павло писав: «Потому з'явив-

ВИМІРИ БЛАГОДАТІ

«Улюблені, ми тепер діти Божі, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1Ів. 3:2).

ся Він Якову, опісля – усім апостолам. А по всіх Він з'явився й мені, мов якому недородкові. Я бо найменший з апостолів, що негідний зватися апостолом, бо я переслідував був Божу Церкву. Та благодаттю Божою я те, що є, і благодать Його, що в мені, не даремна була, але я працював більше всіх їх, правда, не я, але Божа благодать, що зо мною вона» (1Кор. 15:7-10). У румунському перекладі сказано: «... благодать, яка в мені».

Апостол Павло не розкидався словами, у нього ніколи не було такого дешевого смирення, мовляв, я, браття, найменший, але я знаю, хто я такий... Павло говорив те, що було в нього в серці. Він розумів, що працював більше за інших, але так само розумів, що це Божа благодать працювала в ньому. Бог гордим протривавши, але смиренним дає благодать.

Як часто нині можна почути: «Моє служіння...», «Моя церква...» Колись давно, коли я ще був дитиною, в нашій церкві був брат, у якого виникло якесь непорозуміння з іншими служителами, і він заявив, що коли піде з церкви, за ним підуть всі. Він пішов, але за ним не пішов ніхто.

Моє служіння, моє покликання... Дуже часто за цими, на перший погляд, правильними висловлюваннями ховається неправильний зміст. Бо працюю не я, а благодать, яка в мені...

Дорогі брати і сестри! Зростати в благодаті можуть лише ті люди, які вміють покорятися. Звичайно, в нас є бажання досягати висот, багато людей прагнуть зійти на Еверест. Але не всі туди можуть забратися, не всім вистачить сили. Бувають, однак, люди, які готові вилізти бодай на мурашник, але щоб вище за інших. Хай це і маленька вершина, але щоб наді мною вже нікого не було. І щоб ніхто вже мені більше не вказував. Це моє служіння, моя місія.

Друга необхідна для зростання в благодаті риса – і вона пов'язана з першою, – це усвідомлення своєї слабкості, потреби в Його благодаті. Звичайно, після багатьох років служіння у нас появляється свого роду професіоналізм. Ми вже знаємо, як розпочинати служіння, знаємо, як виходити з різних ситуацій. Але кожного разу ми повинні розуміти, що ми не можемо творити благодаті Божої. Своїми здібностями ми можемо організувати парад плоті, парад людського вміння, але не можемо прихилити небо на зібранні.

Своїми здібностями ми можемо організувати парад плоті, парад людського вміння, але не можемо прихилити небо на зібранні.

«Блаженні вбогі духом», – говорить Ісус Христос. Люди, які завжди потребують Господа, які розуміють, що вони – ніхто без Його благодаті, готові зростати в ній. Що вони – як та перша людина в пов'язці з листя.

У благодаті Божій можна зростати, лише зростаючи в пізнанні Ісуса. У пізнанні краси Його характеру, Його служіння людям, Його ставлення до них. Він прийшов шукати те, що загинуло... Черпаючи з Його характеру, пізнаючи Його велику любов до нас, ми можемо зростати в благодаті.

Десь рік тому підходить до мене мій синочок (йому тоді ще й п'яти не було), показує свою іграшку – це був дельфін – і каже: «Це дуже дорога іграшка». Я глянув на нього і відказав: «Але ти для мене дорожчий, ніж ця іграшка». Він перепитав: «Дорожчий? Дорожчий навіть, ніж дім?» Я відповів: «Ти для мене дорожчий, ніж дім, ніж трактор, ніж цілий поїзд». Його очка широко розкрилися, він дивився на мене з подивом і щасливо усміхався. А мені хотілося говорити і говорити, як я його люблю. І радіти подивуванню в його очах. Мені захотілося написати і

заспівати йому пісню про те, наскільки я його люблю.

Брати і сестри, наскільки нас любить Бог!.. Він також міг би сказати, що ми для Нього дорожчі, ніж зорі на небесах, ніж увесь всесвіт, тому що Він прийшов, щоб спасти нас. Слава нашому Господу!

Зростати в благодаті – це значить пізнавати Його любов, Його присутність в нас, почуватися тою гілкою від лози – Ісуса Христа. Будучи цими гілками, ми наче поширюємо Його присутність у нашому світі. Це велика честь.

Будуть зростати в благодаті і ті, хто служить іншим, любить людей, а тим більше братів. Апостол Петро говорить, що ми повинні докладати до віри наші діла, а вершина в цьому списку – любов до братів і до всіх людей. Нехай Бог благословить нас у цьому.

Зростання в благодаті служіння

Для того, щоб зростати в благодаті, потрібно докладати зусиль у кількох напрямках. «Докладіть до цього всю пильність і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті – пізнання, а в пізнанні – стримання, а в стриманні – терпеливість, а в терпеливості – благочестя, а в благочесті – братерство, а в братерстві – любов» (1Петр. 1:5-7). Ми повинні докладати всіх зусиль, щоб зростати в благодаті духовного служіння. Повинні розуміти, що ми служимо не церкві, хоча і служимо в церкві. Ми служимо Богу, Який послав нас служити в церкві.

Найважливішим аспектом мого служіння є усвідомлення того, що я служу Йому. А якщо я служу Йому, то не служу своїми силами, я не повинен покладатися на свої здібності, я повинен просити в Нього благодаті для цього служіння.

Ми служимо Його ресурсами. Приклад цього наводить апостол Павло, коли говорить, що солдат не йде на війну за свій рахунок, але за рахунок свого командування.

Зазвичай я сплю дуже міцно. За все життя було тільки кілька випадків, коли я не міг заснути. Один із них – коли в нашій церкві виникла проблема, пастор розповів мені про неї, і я не міг заснути, все думав, як бути в цій ситуації. Врешті-решт у своїй тривозі почав молитися. І коли сказав Богу все, як є, я не отримав відповіді. Але раптом прийшов спокій, прийшов мир, я ліг і заснув, будучи впевненим, що Бог чує наші молитви, і Він щось зробить.

Апостол Павло писав до ефесян: «... якщо ви тільки чули про зарядження Божої благодаті, що для вас мені дана. Бо мені відкриттям об'явилася була таємниця, як писав я вам коротко вище, з чого можете ви, читаючи, пізнати моє розуміння таємниці Христової. А вона за інших поколінь не була оголошена людським синам, як відкрилася тепер через Духа Його святим апостолам і пророкам, – що погани співспадкоємці, і одне тіло, і співчасники Його обітниць в Христі Ісусі через Євангелію, якій служителем я став через дар благодаті Божої, що дана мені чином сили Його. Мені, найменшому від усіх святих, дана була оця благодать – благовістити поганам недосліджене багатство Христове» (Еф. 3:2-8).

Апостол Павло говорить, що його служіння – це дар по благодаті Божій. Він говорить тут про велику таємницю, велике покликання, але закінчує словами про те, що він недостойний, що це – дар благодаті Божої.

Якщо ми завжди будемо так ставитися до будь-яких висот, будь-яких пробуджень, будь-яких служінь у церкві, якщо будемо все це переводити в площину благодаті Божої, віддамо за все Йому славу, будемо усвідомлювати, що все це – Його заслуга, це вберігатиме нас від гордості і падіння.

Апостол Павло говорить коринтянам: «Бо це нам хвала – свідчення нашого

сумління, що у святості й чистості Божій, не в тілесній мудрості, але в Божій благодаті жили ми на світі, особливо ж у вас» (2Кор. 1:12). Він знову наголошує, що в житті треба покладатися не на тілесну мудрість, а на Божу благодать.

Методи цього світу іноді проникають у наші церкви, наші служіння і починають проявлятися різними способами. Але все це не може творити благодаті, і цього вистачить не надовго. Минає час – і все затихає. Як казав один брат, настають заморозки, і все стає на свої місця.

Кожен повинен служити в міру дару благодаті, як навчає апостол Павло. Не всі можуть бути великими, не всі можуть проповідувати, як Біллі Грем, не всі можуть зійти на висоти. Але я хочу, щоб всі ми розуміли: величність перед Богом – це не результати служіння, а вірність цьому служінню.

Величність перед Богом – це не результати служіння, а вірність цьому служінню.

І Бог тільки так вимірює нас. Він не дивиться на результати, тому що ці результати – все одно Його дія, вони не наші. Немає нічого, що б ми не отримали. Все в нас творить Він. Тому Він вимірює нашу величність з вірністю в нашому служінні, яке Він нам дав.

Зростання в благодаті жертвовності

Чомусь Україна завжди відчувається бідною. Всі нам щось зобов'язані, всі мають нам помагати. Але Писання говорить про те, що ми маємо збирати скарби на небі. Це повинна розуміти церква. Це не якийсь теоретичний умовивід, це наше життя. Говорити про десятину нині не дуже приємно. Коли я проповідую про десятину, то відчуваюся так, наче заліз комуся до кишені. Людям не подобаються такі проповіді.

Один брат на проповіді витяг з кишені певну купюру і запитав, що це таке. Відповіді були різні: гроші, папірець, ще щось. Тоді брат сказав: «Це – частина мого життя. Я весь день працював, щоб заробити ці гроші. Я втомився. Я використовував усі свої розумові і фізичні здібності. І я заробив їх. Це символ мого одного дня. І я беру цю частину свого життя і віддаю її Богові. Це моя жертва».

Апостол Павло говорить про церкви Македонії, що вони отримали благодать.

Яким чином? Будучи в великій скорботі, у великому убозстві, вони благами апостола Павла взяти в них пожертвування, бажаючи брати участь в допомозі святим. Вони дали, як написано, в міру сил і понад силу.

Павло навчав: «Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, – не в смутку і не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити. щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2Кор. 9:7-8).

Нині модно проповідувати дешевеньке «Євангеліє процвітання». Але Писання ясно показує, що коли ми жертвуємо, тоді примножується благодать, тоді ми зростаємо в ній, і Бог збагачує нас всякою благодаттю на наступні добрі діла.

Зростати в благодаті страждання

«Бо вчинено вам за Христа добродійство (у румунському перекладі – «благодать») – не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» (Фил. 1:29).

Страждати зовсім не приємно, страждання не приносять великого задоволення. Апостол Павло говорив, що йому було дано в тіло колючку, щоб він не величався. Ці страждання апостола Павла також були стражданнями за Христа. Він сам про себе говорить: «... у мандрівках я часто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими» (2Кор. 11:26).

Як служителі, ми також страждаємо, нас критикують. Я зауважив, що коли все в нас виходить, люди забувають сказати добре слово, але коли щось не так, вони ніколи не забудуть кинути камінь. Ми повинні страждати за Ісуса Христа. І в цих стражданнях примножується благодать.

Я читав про мучеників-християн. Коли їх разом з сім'ями, дітьми виштовхали на арену і випустили туди диких звірів, християни почали співати гімн на славу Бога. І пісня не змовкла, поки не був розтерзаний останній із християн. Я читав і дивувався: звідки стільки сил? Як можна таке винести? Але Бог у стражданнях дає благодать.

Ми не знаємо, де могили багатьох наших братів і сестер, вивезених у Сибір. Вони постраждали не тому, що були сильні самі по собі, що мали твердий характер. А тому, що мали на це благодать.

Страждати за Христа може випасти і нам – хмари згущуються. Приймаються нові закони, і дуже скоро ми можемо стати лицем у лице з цими законами. І може, вже близький той час, коли знову доведеться вибирати між свободою і тюрмою. То пам'ятаймо: страждаючи, ми зростаємо в благодаті. Бог буде зміцнювати нас, і ніщо не здатне здолати Його Церкву. І це Його заповідь для нас – зростати в благодаті і в пізнанні Господа Ісуса Христа.

ЖАДІБНІСТЬ – ВБИВЦЯ!

Сергій Вінковський

«Великий же зиск – то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загладу й загибелі. Бо корень всього лихого – то грошоволюбство, якому віддавшись, дехто відбили від віри й поклали на себе великі страждання» (1Тим. 6:6-10).

Колись я думав, що неможливо бути жадібним, якщо в тебе в гаманці порожньо. І тільки пізніше зрозумів, що жадібність – це «привілей» не тільки багатих хлопців.

Насправді любов до грошей починається з малого. Світ кожен день посиляє повідомлення для молодих людей: Якщо в тебе є гроші, ти можеш отримати цю дівчину. Якщо ти «фірмово» одягнений, ти можеш спілкуватися з важливими людьми. Якщо ти маєш «потрібні» зв'язки, ти можеш реалізувати свій потенціал. Якщо ти відмовишся від «старомодних» цінностей, жити буде куди веселіше. Біблія каже, що жадібність руйнує. Що таке жадібність? Це любов до грошей. Гроші самі по собі не є чимось гріховним. Насправді багато благочестивих людей в Біблії були заможними. Але любити гроші – гріх. Чому? Тому що коли ми любимо гроші, ми не любимо Бога. А Бог не хоче нас з чимось або чимось ділити. Гроші самі по собі не є чимось гріховним. Насправді багато благочестивих людей в Біблії були заможними. Але любити гроші – гріх. Чому? Тому що коли ми любимо гроші, ми не любимо Бога. А Бог не хоче нас з чимось або чимось ділити. Любов до грошей небезпечна. Вона змушує робити речі, які зазвичай люди не роблять, – такі, як вбивство, крадіжки або зрада. А скільки сімей розпалися через грошові суперечки...

У молодому віці ти хочеш бути прийнятим людьми, яких вважаєш важливими. Ти постійно чуєш: «Якби ти мав це або те, або жив би так, то ти був би прийнятий в ту чи іншу компанію». Не вір цьому! Прагни бути прийнятим Богом!

ВОЛЯ БОЖА НА НАШЕ ЖИТТЯ

**«Минається і світ і його пожадливість,
а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:17).**

Ось така обітниця дана для тих, хто пізнав і прийняв Ісуса Христа. І ще один текст зі Святого Писання: «... щоб решту часу в тілі жити вже не для пожадлиностей людських, а для Божої волі» (1Петр. 4:2). Нам дано шанс, привілей жити на цій землі за волею Божою, а не пливти за течією, як мертва риба. Це орієнтир для нас — жити за волею Божою.

Апостол Павло про своє служіння говорить так: «... Бо я не вхилився об'являти вам усю волю Божу!» (Дії 20:27). Завданням Павла було привести людей до Ісуса і сповістити їм всю волю Божу.

Яка воля Бога на наше життя? Щоб з'ясувати це, умовно розділимо Божу волю на три частини. Це допоможе нам зрозуміти план Божої роботи і Його цілі в нашому житті.

Перше, що Бог бажає зробити, — це дати спасіння всім людям через Ісуса Христа. Для цього необхідно багато працювати з кожним із нас. І нам також необхідно спрямувати свої зусилля, щоб Євангеліє досягло кожную людину. Це надихає людей йти благовістити, жертвувати часом, своїми фінансами, щоб розповісти іншим про спасіння через віру в Ісуса.

Бажаючи дати спасіння, Господь повинен був померти. Іншої дороги не було. Щоб усвідомити цінність спасіння, розглянемо наступний приклад. Якщо зважити на одній шальці терез спасіння і вічне життя, а на другій шальці — інші блага, котрі дає нам Господь, — такі, як зіцнення, фінансова свобода, успіх тощо, то вага спасіння і вічного життя становитиме 99,9 відсотка, все інше — лише 0,01 відсотка. Чому? Тому що вилікувати людину, воскресити її із мертвих, дати їй якісь блага Бог міг і без прищестя Ісуса Христа. Він робив це через пророків, помазанців та інших Своїх людей. Але для того, щоб дати вічне життя людям, повинен був прийти Сам Ісус Христос. І померти на Голгофі. Ісус Христос став Агнцем Божим, принесеним в жертву умилювання за гріхи людей. Він помер, щоб ми мали життя! Він дав нам життя вічне Своїм подвигом. Це дуже цінний дар, цінність якого ми повною мірою усвідомимо лише на небесах, коли наш розум не буде обмежений нашим фізичним тілом.

Друге, що Бог бажає вже для спасених, — щоб вони зростали духовно, у повну міру зростання Христа. Є фізичне зростання, є й духовне зростання. Маленькі діти ростуть фізично і розумово. Бог бажає, щоб християни зростали в образ Ісуса, щоб не залишалися духовними немовлятами, а ставали схожими на Ісуса Христа все більше й більше. Бог хоче, щоб наш характер змінювався, щоб Його цінності стали нашими цінностями. Щоб через пізнання Ісуса Христа, ми збагатилися розумінням духовним, розумінням Бога-Отця і Його діянням. Щоб ми збагатилися пізнанням Бога, пізнанням духовних речей.

Отже, є два моменти духовного зростання — це змінений характер і правильне пізнання Бога. Деякі люди за часів Ісуса Христа були ідеальними за Законом. Апостол Павло за Законом був непогіршним, але Павло глибоко помилявся в розумінні Ісуса. Він не сприймав Ісуса, переслідував Його і Його послідовників. І все це відбувалося доти, поки Ісус Христос не відкрився йому, поки не розширилося його пізнання Бога. І як тільки Павло (тоді ще Савл) зустрівся з Христом, він одразу покоровився Йому і спитав: «Що мені робити?». І почав проповідати Ісуса Христа. Це два напрямки духовного зростання.

Єврейський народ, що очікував Месію, не впізнав Його приходу. Євреї не зрозуміли, що це Він! Бог у тілі! Як важливо правильно пізнати Бога, Його волю, Божий рух в нашій долі і житті. Єв-

реї сперечалися з Ним, переслідували, виганяли зі своїх синагог, зневажали.

У когось, звичайно, було просвітлення. Наприклад, Никодим прийшов до Ісуса вночі з твердим переконанням, що Він — Учитель, Який прийшов від Бога. Ісус приділив Никодиму увагу, розмовляв з ним. Питання пізнання — як це важливо! Духовне зростання — це зростання характеру, зростання Богопізнання. Це правильне розуміння Бога Таким, Яким Його показує, Біблія.

Апостол Павло в Посланні до ефесян пише про Богопізнання. Ці вірші є добрим прикладом, як нам варто молитися про своє Богопізнання і про становлення нашого християнського характеру. «Не перестаю за вас дякувати і в молитвах своїх за вас згадує, щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрості та відкриття для пізнання Його, просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас...» (Еф. 1:16-19).

Молитва Павла — це добрий приклад для нашої власної молитви, щоб зростати в пізнанні в житті. Запитуйте Бога, запитуйте себе, досліджуйте своє серце — чи зростаєте ви духовно, чи не зупинилися в духовному зростанні, у плані переміни характеру, в Богопізнанні. Досліджуйте, чи йдете ви вперед чи, може, на якомусь етапі зупинилися.

Апостол докоряє галатам: «О ви, нерозумні галати! Хто вас звів не коритися правді?.. Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?» (Гал. 3). Вони зупинилися в духовному зростанні, і це недобре.

Третя частина Божої волі полягає в тому, щоб брати участь у служінні, бути активними. Воля Бога в тому, щоб кожен з нас був задіяний у служінні, працював, брав посильну участь в розвитку Царства Божого, у розвитку церкви. У кожного християнина є час для духовного зростання, а потім настає час для служіння. І в міру нашої вірності, нашого зростання Бог буде розширювати межі служіння, ми зростемо в повноту служіння, коли його плоди будуть тішити Ісуса, прославляти Ісуса і стануть благословенням для багатьох. Це план Божий. Від нашого духовного зростання буде зростати і служіння. Бог не може дати великого успіху духовному немовляті. Успіх запаморочує голову, і людина може впасти або завеличатися. Господь бажає, щоб насамперед Його діти зросли, і тоді Він вже дає успіх.

Звичайно, можуть бути і якісь випробовування, які утверджують і загартовують нас. Даючи випробовування, Бог переслідує дві цілі. Перша — спалити все, що зв'язує нас, як зв'язували мотузки Шадраха, Мешаха та Авед-Него в печі. Вогонь не завдав їм ніякої шкоди, згоріли лише мотузки. Богові необхідно спалити лише те, що зв'язує нас, і зміцнити в нас те, що потрібне нам. Неопалений глиняний глечик просто непридатний для вжитку, він не може тримати воду. А коли він опалений, ним можна користуватися. Нам теж необхідно пройти через це.

Отже воля Бога — щоб кожен з нас був у праці. Церква названа Тілом Ісуса Христа, а кожен з нас — членом цього Тіла. Добре, коли є рука. Добре, коли вона жива і чутتها. Добре, коли вона послухна розумові. І коли розум говорить: «Обніми брата», вона обнімає, а не відштовхує. Добре, що ми є, що ми живемо і втікаємо від гріха, котрий приносить лише руйнування. А ще краще, коли ми послухні і підкоряємось Вишньому Розуму — Ісусу Христу, Його святому Євангелію. Ми працюємо для слави Господа, для блага і спасіння людей, для благословення церкви й тих, хто ще повинен прийти до церкви.

Щоб пізнавати волю Божу, треба

читати Слово Боже, вивчати і досліджувати його. Бог відкрив Свою волю в Біблії у деталях, конкретно. Ми можемо чітко пізнати волю Божу щодо нашої мови — якою вона повинна бути. У Бога є вчення про спілкування один з одним. Ми можемо пізнати волю Божу про наші помисли, наші думки, наміри.

Святе Писання проникає в усі сфери нашого життя з однією метою — розігнати темряву і дати світло. Коли ми будемо заглиблюватися у вивчення Святого Писання з молитвою до Господа, щоб Він благословив наш розум, дав дух премудрості, ми будемо пізнавати волю Божу на всі аспекти життя. І будемо знати, як поводитися в тій чи іншій ситуації. Неможливо виконати те, чого не знаєш. Тому нам треба перебувати в Слові Божому.

«Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого мечя обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалося перед Ним, але все нагє та відкрите перед очима Його, — Йому дамо звіти!» (Євр. 4:12-13). Слово Боже проникає у всі сфери нашого життя. І це так приємно! Пізнавши волю Божу, нам залишається лише виконати її. Сказав Ісус: «Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:30). Воля Бога не важка, і вона приємна. Коли ми виконуємо волю Божу в різних сферах життя, ми налаштовуємося на життя за волею Божою. Раніше ми жили за пристрастями, похотями, за поглядами світу цього. А нині вчимося жити за волею Божою. І мир в душі шириться, ми відчуваємо внутрішнє задоволення.

Ми почуваємося найщасливішими людьми на землі. Ми маємо внутрішнє багатство, внутрішній спокій, внутрішнє задоволення. Душа злітає на такі висоти, що такого задоволення і піднесення не можуть дати ніякі світські задоволення. А коли нас наповнює Дух Святий, коли Він виконує в нас Свою роботу, в душі панує найвище блаженство. Коли ми наповнені Духом Святим, наповнені Словом Божим, коли виконуємо волю Божу, душа співає, летить, радіє.

Ось такий наш Бог! Я закликаю вас поглиблено вивчати Біблію, багато читати, читати також інші книги, які посянують Писання, звіряють, досліджують. Коли ми наповнимо себе Святим Писанням, тоді у вірі ми будемо сильнішими і впевненішими. Про блаженну людину написано, що в Законі Господа її насолода і про Закон Його роздумує вона вдень і вночі. Чому? Тому, що це приємно, це збудовує, це дає духовне зростання, дає піднесення.

Але не менш важливо пізнавати Бога і Його волю не лише через Біблію, а й через особистий контакт з Ним — через наповнення Духом Святим. Програма Божого спасіння така: людина покалася, потім вона готується вступити в заповіт з Богом через водне хрещення по вірі — через повне занурення у воду. І Бог бажає дати людині Духа Святого. Отримавши Духа Святого, людина починає молитися іншими мовами, іншими мовами співати хвалу Богові. Завдання християнина, котрий покався, вступити в заповіт з Богом і одержав Духа Святого, — дати Йому свободу в серці і душі.

Коли ми маємо досвід спілкування з Богом в Дусі Святому, це також розширює наше Богопізнання. Це благословляє, зміцнює у вірі, веде нас до досконалості. Написано, що той, хто з'єднався з Господом, — один дух з Господом. Як? У Дусі Святому. У молитві, в читанні Писання, в псаломствах ми можемо наповнюватися Духом Святим, з'єднуватися з Богом — Творцем нашої душі.

Отже, нам дуже важливо виконувати волю Божу, підкорятися Його і наповнюватися Духом Святим!

Ростислав Шкіндер.

«Ось я, — ПОШЛИ ТИ МЕНЕ!»

«Року смерті царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переповнювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: «Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!». І захиталися чопи порогів від голосу того, хто кликав, а храм переповнився димом! Тоді я сказав: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!». І прилетів до мене один з Серафимів, а в руці його вугілля розпалений, якого він узяв щипцями з-над жертівника. І він доторкнувся до уст моїх та й сказав: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений». І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?» А я відказав: «Ось я, — пошли Ти мене!» (Іс. 6:1-8).

Коли Озія став царем, йому було 16 років, і він щиро служив Богові і Його народові. Бачачи його благоговійне ставлення, Бог особливим чином благословив Озію. Він царював 52 роки і мав успіх. Держава Ізраїль під час його правління піднялась економічно. Завдяки мудрості, яку Господь дав йому, Озія охороняв народ від ворогів. Те благословення, яке він прийняв у серце від Господа, принесло благо для багатьох людей. Вороги ненавиділи його, заздрили йому, а народ Божий тішився таким царем. Але в його життя увійшов гріх, через який він став злочинцем в Божих очах. Його серце загорділося. Гордість завжди позбавляє людину розуму і мудрості.

Що ж вчинив Озія? Взв'язав не за своє діло. Зазнавши, він подумав, що може священнодіяти. Він мав певні права як цар, але він не міг виконувати священні дії в храмі. Для цього були священники, які мали право приносити жертви, звершувати кадіння та всі інші духовні дії в храмі. Але Озія, зайшовши в храм, захотів звершити те, що могли робити лише священники. Первосвященик Азарія та інші 80 священників почали вмовляти царя не робити цього. Вони сказали: «Не тобі, Уззіє (Озіє), кадити для Господа, а священникам, сином Аароновим, посвяченим на кадіння... Вийди зо святині, бо ти спроневерився, і не за честь це буде тобі від Господа Бога» (2 Хр. 26:18).

В очах священників Озія був шанованим і благословеним чоловіком, але раптом він став до діла, котре не повинен був чинити. Вони знали Слово Боже і були в страху, що цар береться не за своє діло. Озія розгнівався на священників і миттєво покритися проказою. Побачивши свою поразку, він поспішив відійти геть, був ізольований від людей до самої смерті, а царством керував його син.

І ось в рік смерті цього царя пророк Ісаія побачив «Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переповнювали храм». Саме цього року Бог показав Свою силу, ознаки і видіння для Свого пророка. Ісаія — великий пророк. Його називають євангелістом Старого Заповіту, адже Бог дав йому багато об'явлень про Ісуса Христа: як Він народиться і помере, яку місію звершить. Перші п'ять розділів книги Ісаї показують, що Господь справді наповнював його уста, і він говорив істину народу Божому. Протягом п'яти розділів він викриває ізраїльський народ, що живе в гріху.

І ось у рік смерті Озії Ісаія побачив Господа. Мабуть, пророка наповнювали суперечливі почуття: з одного боку, він бачив, що гріх вже проник навіть в храм, але Господь показав йому інший бік. Незважаючи на проблеми, що були в народі і храмі, кінці одежі Його наповнювали храм, а слава — землю. Це ознака того, що Господь продовжує працювати з людьми, що Його милість не залишила Ізраїль.

Побачивши це видіння, Ісаія поглянув на себе і почав кричати: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого». Тобто, побачивши Господа, Ісаія усвідомив, що він грішний, як і інші. У своєму відчаї він кричав: «Горе мені, бо я занапащений!». І тоді один із Серафимів взяв вугілля з жертівника і доторкнувся ним до уст Ісаї, сказавши: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений».

Живучи на землі, ми дякуємо Господу за спасіння, за милість, за те, що Він торкнувся нас і відкрився нам. Ми бачили багато Божих діл. Кожний з нас — Його чудо! Якби не Бог, я не знаю, де я сьогодні був би. Якби не Божа милість, гріх знищив би багатьох з нас! Якби не Божа милість і прощення, людство вже не існувало би! Людство існує тільки завдяки милості Божій.

Пророк Ісаія був праведним чоловіком, служив Богові, викривав інших. Але наша праведність в очах Господа — як заплата на одній шальці терез. Коли Ісаія побачив Божу славу, велич і могутність, він по-іншому подивився на свої недоліки. Чим більше Божої слави і роботи Духа Святого в церкві, тим величнішим стає Господь і тим нижчими ми!

Видіння слави Божої було попередженням для Ісаї. Щоб він, будучи великим пророком, качучи правильні слова, не був подібним до Озії, що записався.

Господь промовляє і до нас. В історії Озії і для нас звучить попередження: ми повинні бути смиренними. Само-возвеличування і пиша скинуть будь-яку благословенну і успішну людину!

Будьте до тому місці, на яке покликав і поставив вас Господь! Великий цар був благословлений на престолі, але коли він взяв каділо біля жертівника, то був вражений, бо взявся не за своє діло. Господь не кликав його туди. Тому так важливо в смиренні і покорі шукати Господа.

Церкву Свою Господь ніколи не залишить, тому що Він створив її. Ворота пекла не переможуть її. Нехай гріхи світу не зіб'ють нас з дороги живого віри!

Але нам необхідно берегти в серці смирення і вміти сказати: «Господи, це все Ти звершив». І необхідно, залишитись вірними поклонянню і працювати на тому місці, куди Господь поставив нас.

«І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?» (Іс. 6:8). Цікаво, що Ісаія вже багато зробив для Господа. Чому Господь задає таке запитання?

Ісаія досяг певного рівня, але щоб рухатися далі, треба піднятися на ступінь вище. Господь вказує пророкові на його слабкості — уста. Коли Ісаія покався, Бог очистив його, і знову звучить заклик: «Кого Я пошлю?».

Навіщо знову запитувати, коли Він може наказати? Однак Господь звертається до доброї волі людини. У церкві, на жаль, багато людей, котрі, почувши заклик до праці від служителів, кажуть: «Коли Господь прийде і особисто мені скаже, тоді я піду!» або «Коли ангел явиться мені і скаже, я, може, й піду!». Господь очистив тебе, показав потребу в праці. Він чекає, що ти відізнаєшся на Його заклик і скажеш: «Ось я, — пошли Ти мене!».

Не обов'язково починати з великого служіння, хоча маленьких служінь і не буває. Згадайте, як Господь оцінив дві лепти вдови, сказавши, що вона поклати більше за всіх. В очах Господа бабуся, яка ледве йде на вранішню молитву чи на богослужіння, — приносить велику жертву. Молодий чоловік, який стримує свої похоті і йде до церкви — це так само жертва! Бог благословить його!

Тому коли в церкві звучить заклик через Божих служителів до праці, відізнайтесь, і це стане вашим благословенням.

Сергій Линник

16 березня в Івано-Франківській церкві ХВЕ відбулася обласна сестринська конференція. 150 сестер з церков усієї області не втратили нагоди поміркувати над тим, яке насіння потрібне ґрунту людського серця для того, щоб зродити гідні плоди духа.

Вітальним словом конференцію відкрив пастор-євангеліст Геннадій Ліптуга. Разом зі своєю командою молитовників він звершив молитву за сестринську спільність, прохаючи рясного Божого благословення для всіх присутніх.

Галина Черняк, відповідальна за жіноче служіння в Івано-Франківській області, привітала делегаток конференції і наголосила, що, подібно до снігової хуртовини, яка так неочікувано заповнила західну Україну в ці дні, різноманітні небезпеки чатують на християнина сьогодні. І треба міцно триматися Бога, щоб мати силу протистояти важким життєвим обставинам.

Гостя конференції Світлана Олександрівна За-

ПРИНЕСТИ ГІДНІ ПЛОДИ

воротько з м. Одеси говорила про відкинення – стан, з яким доводиться стикатися чи не кожній людині. Єдиний вихід – зануритися у Слово Боже і шукати потіхи в Ісусі Христі. «Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя», – казав Давид (Пс. 62:1). А він знав, про що говорив, адже тема відкинення була йому добре знайома.

Світлана Олександрівна порадила сестрам прийняти себе та усвідомити свою унікальність, довіритися Богу і дозволити Йому допомогти простити всім, хто коли-небудь давав привід відчувати себе відкиненим.

Ще один спікер конференції – Олена Андріївна Васильченко, також одеситка, розповідала сестрам про насіння, завдяки якому серце людини може

дати добрі плоди Духа. На основі цитати з Послання святого апостола Павла до галатів (5:22-23) вона закликала жінок просити в Бога здатності охоплювати любов'ю усіх членів своєї сім'ї, кожен день починати з прославлення Господа та подячних молитов, у будь-якій ситуації бути миротворцями та сприяти співпраці молоді і старших людей.

Адміністратор Івано-Франківської церкви ХВЕ Володимир Григорів розповів присутнім про наміри запровадити в Україні систему ювенальної юстиції. Відповідно до постанов цієї системи, служби ювенальної юстиції можуть за певних обставин вилучати дітей навіть у благополучних батьків. На 15 листопада 2012 р. 33 тисячі сімей вже поставлено на облік.

Промовець ознайомив учасниць конференції з відповідними статтями Закону України «Про захист персональних даних», а також із статтями Конституції України: №30 – про недоторканність житла, №286 – про право на таємницю про стан здоров'я, та з 301-шою статтею Цивільного кодексу України про право на особисте життя та його таємницю. Відповідно до цих статей, кожна людина має абсолютне право не впускати в свій дім небажаних відвідувачів. Якщо ж зустрічі не вдається оминати, юристи радять поцікавитися, яку організацію представляє візитер; виписати номер його посвідчення, прізвище, ім'я та по батькові; запитати, яка підстава візиту; можна навіть зробити відеозапис розмови з соціальним працівником; а ще спілкуватися за межами квартири; не підписувати жодних документів.

Людмила Бендус, модератор сестринської конференції, підсумувала все почуте й запропонувала учасницям заходу засвідчити про славу Богу в їх житті. Безліч неймовірних чудес, які Бог звершив в житті Своїх дочок, стали великим підбадьоренням для всіх присутніх.

Марічка Галюк.

17 березня 2013 року до вихованців Бережанської виховної колонії управління Державної пенітенціарної служби України в Тернопільській області уже традиційно завітала учнівсько-студентська молодь, яка представляє громаду християн віри євангельської м. Бережани.

Із цією громадою колонія співпрацює із 1991 року. Як показує досвід роботи із неповнолітніми засудженими, до процесу становлення особистості вихованців, підготовки їх до життя на волі необхідно залучати всі суспільні інститути, а особливо релігійні громади, оскільки саме вони допомагають врятувати юнакам душу, а значить, і життя.

Звичайно, сподіватись на те, що людина, яка вчинила злочин,

ЗУСТРІЧ ЯК ПОШУК ІСТИНИ І ЯК ЄДНАННЯ ЛЮДЕЙ

рука і підтримка, яка би вміло скерувала, настановила на шлях істини. Під час спілкування хлопці і дівчата – майбутні педагоги, лікарі, фінансисти, юристи наголошували вихованцям колонії про те, що Бог їх любить, що Він здатний простити гріх тим, хто навернеться до Нього з розкаяним і щирим серцем.

Спілкування чергувалося із спільним виконанням християнських пісень. Діти-сироти і діти, позбавлені батьківської опіки, змогли почастуватися солодощами, а також отримали в подарунок предмети першої необхідності.

По завершенні культурологічного заходу із подячним словом від імені вихованців колонії виступив старший вихователь – старший лейтенант внутрішньої служби Андрій Миколайович Атаманчук, який подякував гостям за проведений захід, за правильні поради і настанови, адже добре слово і корисна порада допомагають юнакам впевнитися у собі і з надією на краще дивитися у завтрашній день, збагнути, що в житті кожного після падіння є шанс підвестися на ноги, стати на чесну стежку життя.

Євген Рубінець.

Майор внутрішньої служби, заступник начальника Бережанської виховної колонії із соціально-виховної та психологічної роботи.

«Останні події у Танзанії нас дуже схвилювали. Екстремісти-мусульмани збурилися проти християн: деякі дома молитви спалили, інші пограбували, вбили кількох служителів і членів церкви», – розповідає Сергій Сіпа, заступник старшого пресвітера ЦХВЕ Чернівецької області, директор місії «Єдина надія», котра підтримує роботу на ниві Божій у цій африканській країні 16 місіонерів.

Як розповів пастор, усі ці місіонери – африканці, які живуть і працюють у різних кутках Танзанії. Країна із населенням 42 млн. чоловік за площею в півтора раза більша за Україну. Приблизно 35% громадян в ній – мусульмани, стільки ж поган, решта – християни. Майже всі вони проживають компактно. Населення дуже бідне.

Багато людей готові працювати цілий день від ранку до вечора заради того, щоби з'їсти тарілку вареного рису, звареного у воді, без жодної підливи чи м'яса... Ми порівняно з ними

МОЛІТЬСЯ ЗА ТАНЗАНІЮ!

живемо, як у раю, – розповідає Сергій Сіпа. Чернівецькі християни відвідали Танзанію у 2011 році, особисто спілкувалися з місіонерами і залишилися задоволені почутим і побаченим. Сьогодні в небезпечі опинилися християни на великому острові Занзібар, де переважає більшість – мусульмани. Так само і на острові Мафія,

безкоштовно можуть перебувати діти і християн, і мусульман. Молитовний будинок там уже розграбували. Розпочалися гоніння і в інших областях країни. Тож церкви Танзанії в пості і молитві волають до Бога, щоб зберіг і захистив їх.

Вони написали нам листа, в якому сказано: «Бог, Якому ми віримо, живий,

сильний і спасаючий, а найважливіше, що Він спасає не від фізичної смерті, а від вічної смерті», – продовжує пастор Сіпа. – І вони моляться, щоб через ці погрози, які лунають на адресу християн, десятки і сотні тисяч людей могли прийняти Христа як свого особистого Господа і Спасителя. А ще просять нас підтримати їх у молитві, тому що битва велика».

www.chve.org.ua.

БЛАГОВІСНИКАМ
для проведення
євангелізаційних служб
та для вуличного
проповідання
ПРОПОНУЄМО
БРОШУРИ
ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНОГО
ЗМІСТУ.

Звертайтеся за адресою:
kisroman@ukr.net

і ми надішлемо вам електронний
варіант брошур, в яких ви тільки
вишлете адресу своєї церкви і час
проведення зібрань, а потім
роздрукуєте в потрібній кількості.

№ 4 (103) Виходить щомісяця
КВІТЕНЬ 2013 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726